

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Євангельської Пятидесятників

№ 2,97

...Цей Самий Дух свідчить
нашому духові,
що ми діти Божі.
Післання до римлян 8:16

«Журавлине коло», графіка Володимира Сергійчука

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 2, 97 (16)
квітень-червень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

Мельник М. А.

Нечипорук А.В.

(відділ новин)

Паночко М. С.

Попроцький Ф. Г.

Прит В. П.

Прохор В. П.

Сердюченко П.

Синюк М. П.

Головний редактор:

Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:

263020, м. Луцьк.

вул. Вороніхіна, 14а,

журнал «Благовісник»

Телефон:

(03322) 544-06

Факс:

(03322) 551-82

E-mail:

Fedir@voice.lutsk.ua

Свідоцтво про
реєстрацію КП № 697
від 24 травня 1992 р.

У номері:

Яремчук Л. Навчи прощати	2
Сторінка редактора	3
Представляємо: місто Київ	4
Сім запитань пресвітеру: Мельник М.А...5	
А.К. Учень — як Вчитель	10
Модерзон Е. Чаша Йосипа у мішку	
Веняміна.....	12
Порада, вітха, підтримка.....	17, 27, 47
Обережно: лжевчення. ОСІДУ РУНВіра.....	18
Мартинюк В. Чому стають язичниками?... 19	
Наші знайомства. Хеджпед К. «Божий	
план — послати всю церкву у весь світ»....	22
Інтерв'ю з цікавою людиною. Зінчик І. «Яка	
велика радість, коли люди каються!».....	24
Шмідт Г. Десятина: для євреїв чи	
для всіх?	28
Сторінки поезії: Савчук Лілія.....	34
Чи готовий ти залишитися один?	37
Місіонерськими стежками. Місіонер	
Індії.....	38
Беспалов Д. І жа змія	44
Всеукраїнська звітна конференція	
церков ХВЄП	48
Львівський заочний біблійний інститут ..50	
Хроніка, події, новини.....	51

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

*«І прости нам провини наші, як і ми прощаємо
винуватцям нашим» (Матв. 6:12).*

Навчи прощати

«Прости нам, милосердний Боже», —
Ми часто у молитві кажем,
А ближньому простити не можем
Хай навіть незначну образу.
Колючий погляд, заєє слово,
Відсутність щирої поваги
Пройдуть крізь душу знову й знову,
Забравши в неї рівновагу.
Хоч слізю винуватець просить,
Та ми у гніві неприступні
І гнів той довго в серці носим,
І скрізь він з нами невідступно.
Не можемо простити брату,
А Бог сказав для нас так ясно:
«Прощайте тим, хто винуватий,
Хай сонце в гніві не погасне».
Поки ще день життя триває
Й на захід сонце не схилилось,
Хай кожен ближньому прощає, —
То і для нього буде милість
Прощення мати від Отця
В провинах менших чи великих —
Бог прийме наше каяття,
Як інших зможемо прстити.

Господь, Ти нам протистив багато,
Навчи і нає усім прощати!

Лідія Яремчук

Книга Дії святих апостолів займає особливе місце в Біблії. Втім, виходячи із внутрішнього змісту, її правильніше було б назвати Діями Святого Духа. Дійсно, основною темою, головним героєм книги є третя особа божественної Трійці. Це добре усвідомлювали і самі апостоли. Петро, через якого Бог зцілив кривого, відповів людям: «Чого ви дивуетесь цим, ніби те, що він ходить, ми зробили своєю силою чи благочестям?» (Дії 3:12). Якщо Старий Завіт розповідає нам про Бога-Творця, Бога-Отця, Євангелії — про Бога-Сина, Спасителя, то Дії апостолів відкривають нову сторінку у взаємовідносинах Бога з людиною, говорячи про Духа Святого.

А чи помітили ви, що ця книга немов-би не має закінчення? Розповідь раптово обривається, ніби автор не встиг її дописати чи хтось вирвав останні сторінки.

Думаю, це не є випадковістю. Дії Святого Духа не закінчилися служінням апостолів, вони продовжувалися на протязі усіх майбутніх поколінь, їх реально видно і в наш час. Лише тоді, коли, за словами Біблії, Дух Святий буде забраний із землі перед кінцем світу, ми зможемо говорити про закінчення Його дій.

Перед Своїм вознесінням Христос звелів учням проповідувати «в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до краю землі» (Дії 1:8). Книга Дії апостолів розповідає: починаючи від Єрусалиму, апостоли розширювали поле своєї діяльності, і в останньому розділі ми бачимо Павла уже в Римі. Але Рим — це ще не «край світу». Лише сьогодні ми можемо сказати, що проповідь Євангелії досягає найглухіших куточків землі. Дії Духа Святого продовжуються! І ми не лише свідки цього, але і учасники.

Дух Святий сьогодні, як і в часи апостолів, робить чудеса і знамення, Він готує церкву до зустрічі із Спасителем, Він сьогодні дає нам силу і віру в Божі обітниці.

І вже не далекий час, коли Ісус вдруге прийде на землю за Своєю Нареченою. І тоді буде поставлена остання крапка у великій книзі Дій Духа Святого.

«Прийди, Господи Ісусе!» (Об'явлення 22:20).

ПРЕДСТАВЛЯЄМО

М. КИЇВ

Населення: 2 млн. 630 тис. чоловік

Зареєстровано 305 релігійних громад, з них 48% протестантського напрямку

До складу Київського міського об'єднання церков ХВЄП входить 11 громад

**Старший
пресвітер
Київського міського
об'єднання церков ХВЄП
єпископ**

М. А. Мельник:

**«Чим духовно
міцніші і зріліші бу-
дуть київські церк-
ви, тим більше доб-
рого буде в Україні»**

**— Чим була викликана не-
обхідність створення нового
міського об'єднання?**

— На протязі багатьох віків Київ був важливим політичним, економічним і духовним центром, який відігравав головну роль у вирішенні внутрішніх і міжнародних питань. На сьогодні він є столицею незалежної держави Україна, де проживає біля 2 млн. 630 тис. чоловік. Це майже дорівнює кількості населення Волинської і Рівненської областей разом взятих. На жаль, ми бачимо великий контраст щодо кількості церков у цих двох областях і в м. Києві. (У Волинській області — 105 церков і близько 11200 християн, у Рівненській області — 178 церков і близько 21 тис. християн). Якщо у 1990 р. у м. Києві була всього одна церк-

ва ХВЄП, в якій нараховувалось близько 600 членів, один пресвітер і чотири диякони, то сьогодні маємо 15 церков ХВЄП, 17 пресвітерів, 30 дияконів і близько 6 тисяч членів. Три місцеві церкви проводять богослужіння у власних домах молитви, решта — в орендованих приміщеннях. Також взято одну земельну ділянку для будівництва дому молитви. При такій великій кількості християн, які проживають у різних районах міста, для служителів нелегко обслужити всіх членів і відвідати домашні церкви. Духовна праця служителів у Києві відрізняється від праці служителя у селі, в районному чи обласному центрах. Це перш за все стосується вирішення питань духовного характеру, проведення вчення євангельської науки, а

також розв'язання ряду адміністративних справ. У Києві розміщено три гілки влади: адміністрація Президента, міська та обласна адміністрації. Кожна із цих гілок влади має свою компетенцію і поле діяльності. Обласна адміністрація не може вирішувати питання, які стосуються, наприклад, життя міста. Раніше міські церкви входили до складу обласного об'єднання ВСЦ ХВЕП, хоча знаходилися в міському адміністративному поділі міста (у Києві є 16 районів). При вирішенні певних питань життя і діяльності церкви в місті виникали деякі труднощі, бо одній церкві доводилося мати справу з різними державними структурами, що мають свої особливості. Тому правління нашого Союзу, вивча-

ючи це питання протягом кількох років, рекомендувало роз'єднати Київське обласне об'єднання на Київське обласне і Київське міське. 29 березня 1997 р. у приміщенні канцелярії Союзу відбулася установчо-виборча конференція, на якій пастори церков міста одногосло підтримали створення Київського міського об'єднання з метою духовного єднання та широкої співпраці київських церков. Конференція обрала старшим пресвітером об'єднання М.А. Мельника, його першим заступником — Козачка А.М., секретарем — С.М. Вознюка, а також затвердила проект структури управління.

До складу міського об'єднання входять церкви: «Христа Спасителя» (пастор М.А. Мельник),

Приміщення канцелярії Всеукраїнського Союзу Церков ХВЕП та Київського об'єднання церков ХВЕП.

«Сілоам» (С. Вознюк), «Еммануїл» (В. Вознюк), «Філадельфія» (В.С. Прохор), «Божий мир» (В. Юрків), «Ковчег» (П.В. Кирпач), «Благовіщення» (П.А. Ващишин), Міжнародна Християнська Асамблея (В. Коваль), «Логос» (О.З. Мінакрін), «Християнське пробудження» (І. А. Сідней), «Блага Вість» (Кім), а також канцелярія Союзу, канцелярія міського об'єднання, які знаходяться на вулиці Вітряні Гори, 6б, Київський біблійний Інститут, місії: «Християнин», «Ласка», «Ковчег», тюремне братство (М. Горський). Чотири міські церкви ХВЄП увійшли до складу Київського обласного об'єднання: «Християнська надія» (В.М. Решетинський), «Божий дар» (В.П. Білик), «Слово життя» (В.В. Озеруга), «Християнське життя» (В. Савчук). Тепер працює 2 канцелярії Київського об'єднання ХВЄП, два братських пресвітерських комітети, які разом співпрацюють, вирішують питання життя церков. Важливо те, що церкви в області мають тісні контакти з міськими церквами, спільно проводять богослужіння, підтримуючи один одного в молитвах і в праці. Ми вдячні Богу, що можемо робити більше для Євангелії Царства Божого, ніж раніше.

— Яку мету ставить перед собою об'єднання?

— Найбільша мета Київського міського об'єднання — це стати зразком єдності, міжцерковних відносин, християнського життя. Нехай в сто-

лиці, де таке різноверстве населення, Київське міське об'єднання стане дзеркалом ВСЦ ХВЄП як для віруючих, так як для невіруючих.

— Яка роль церков міста Києва у духовному житті України?

— Поза всяким сумнівом, Київ — стратегічне місто, де перетинаються політичні, економічні і релігійні дороги всієї України. Із столиці іде все добре і недобре по всій країні. Тому чим духовно міцніші і зріліші будуть київські церкви, тим більше доброго буде

Кількість релігійних громад у Києві станом на початок 1997 року

Зареєстровано 305 рел. громад
На одну громаду припадає 8433 особи
Віруючих збільшилося в порівнянні з 1988 роком у 18 разів

Дані журналу «Людина і світ»

*Андрій,
який учив у Синопі,
прибув у Корсунь, і
дізнався він, що
недалеко від Корсу-
ня є гирло Дніпра.
Він... приплив у гирло
дніпровське, і звідти
вирушив угору
Дніпром. І сталося
так, що він прийшов і
став під горами на
березі, вранці проки-
нувся і сказав учням,
які були з ним:
— Бачите гори оці?
На цих горах возсіяє
благодать Божя, буде
город великий і воз-
двигне Бог багато
церков.
І зійшов на гори,
благословив їх... і
помолвився Богу. І
зліз з гори цієї, де
опісля виник Київ...
(З «Повісті
минулих літ»)*

в Україні. Київ — це духовна кузня України. Нам не байдуже, що кує ця кузня. Ми хочемо, щоб істина Христова поширилась по країні до самих віддалених її куточків.

— Яка особливість духовної праці у столиці?

— У Києві проживають люди різних національностей і різних вірувань, багато інтелігенції, політики різних рівнів, люди різного менталітету, соціального положення, однак всі вони мають потребу у Христі і спасінні від гріхів. І особливістю духовної праці є те, що до кожного прошарку населення потрібно мати відповідний підхід, методику праці. Стереотип мислення киянина багато в чому відрізняється від мислення людей у малих містах та селах. Духовну пустоту люди намагаються заповнити різними речами відповідно до групової приналежності. Але ми зобов'язані всім донести істину хоч і не однаковими методами.

— Що найбільш хвилює і що найперше потрібно зробити у Київському міському об'єднанні?

— На даний час ми закінчуємо формувати робочу структуру об'єднання. На першій нараді пастирського комітету міського об'єднання 14 травня 1997 року було обрано завідуючих відділами: М. Кукса — зав. відділом внутрішньої та зовнішньої місії, А.М. Козачка — зав. пастирським відділом, П.В. Федорчука — зав.

відділом господарських програм і менеджменту. Пастор церкви «Еммануїл» В.В. Вознюк відповідає за молитовне служіння і програму домашніх церков, пастор інтернаціональної церкви ХВЄП Дж. Вуд — зав. відділом біблійного навчання, пастор церкви «Сілоам» С.М. Вознюк тимчасово прийняв обов'язки скарбника-бухгалтера. Також була прийнята пропозиція щодо проведення щомісячного спільного молитовного служіння пасторів міського об'єднання за пробудження в Україні, освячення народу Божого. Була розроблена структура фінансування, за якою кожна церква до 10 числа місяця здає десятину добровільних пожертвувань в касу міського об'єднання, а міське об'єднання — до 15 числа місяця дає десятину в касу канцелярії Союзу.

На другій нараді пастирського комітету, яка відбулася 3 червня, було узгоджено програму загального богослужіння на свято Трійці, а також назначено загальне водне хрещення від церков м. Києва на 5 липня 1997 року і проведення 16 червня загального міського молодіжного служіння в церкві «Божий мир» (пастор Юрків В.).

Проходить підготовка до еван-

гелізацій, семінарів, конференцій, які спрямовані на укріплення єдності, вироблення єдиних програм дій для всіх церков. Ми не обійшли осторонь тих людей, які зараз потребують допомоги, тому розгортається широка програма служіння дітям-сиротам, вдовам, престарілим і самотнім.

Ми уболюємо за авторитет Церкви Божої, Слова Божого в Україні.

— Яким ви бачите столичне об'єднання у майбутньому?

— Слова Господа Ісуса Христа: «Я створю церкву і пекельні ворота не здолають її» — є актуальні для нас зараз, тому ми і надалі бачимо церкву Ісуса Христа, яка переможно несе прапор Його Євангелії по Україні у силі Духа Святого.

— Побаження читачам журналу.

— Дорогі читачі, Господь відкрив нам двері благовістя і ми бачимо результати його в Україні, зокрема, видавництво журналу «Благовісник». Знаю, як багато людей чекають цей журнал з нетерпінням, як багато знаходять там відповіді на особисті питання, тому дбайте про нього, підтримуйте його, і нехай Господь вас рясно поблагословить.

**Адреса Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП та
Київського об'єднання церков ХВЄП:**

254123, м. Київ, вул Вітряні Гори, 6-б

телефон (044) 434-56-44,

факс (044) 462-60-42

Учень — як Вчитель

«Досить для учня, коли стане, як його вчитель...»

(Матвія 10:25).

Христос ставить перед кожним учнем високу ціль: стати таким, як Він, наш небесний Вчитель. Як же нам досягти тієї високої цілі? Шлях до неї лише один: дія Духа Святого в нас! І прикладом такої праці Святого Духа є Сам Христос.

Всім нам, віруючим, відомо, що в Слові Божому говориться про «зачаток» Святого Духа і про «повноту» Його. «Зачаток» — це перші дії Святого Духа в наших серцях. «Повнота» ж Святого Духа — це Його повна дія в нас. До числа перших дій в нас відноситься наше духовне пробудження і відродження. Повна дія Святого Духа в нас — це пертворення нас в подобу Господа нашого Ісуса Христа.

Ми, учні і учениці Христа, повинні стати відображенням Його. Образ Христа повинен стати нашим образом! Життя Христа і служіння Христа повинні стати нашим життям і нашим служінням. Учень Христа повинен стати, як його Вчитель. Ціль дуже велика, і її треба досягнути! І для досягнення цієї великої цілі нам і дається повнота Святого Духа.

Гляньмо на життя Христа в Назареті. Майже 30 років жив Він в тому місті. Про Його життя там ми читаємо в Івана 1:4: *«У Ньому життя було, і життя було світлом людям»*. Іншими словами, Його життя було абсолютно чисте і святе, без єдиної плями і вади! Де сила для такого життя? Вона знаходиться в Дусі Святому, Яким Христос був сповнений від народження.

Чисте і святе життя Христа повинне стати і нашим життям. Ми всі маємо бути яскравими світильниками в наших «Назаретах», тобто в нашому повсякденному житті. Але це можливо тільки за допомогою сили згори, через Дух Святий! На жаль, часто буває так, що, народившись від Духа Святого, ми зупиняємося і далі не ростемо. В цьому криється причина слабкості нашого християнства. Ми залишаємося в дитячому віці і ведемо життя, не схоже на життя Христа. Ми не прагнемо до повноти Святого Духа, тобто до Його могутньої дії в нас. В Христі ж постійно перебуває повнота Святого Духа, і тому Його життя було яскравим світлом на нашій землі.

Проте, коли настав час для Христа почати Своє велике відкри-

те служіння, на Нього під час хрещення зійшов Дух Святий і сповнив Його силою для великого і благословенного служіння. Сповнившись Духом Святим, і ми робимось здатними служити так, як служив наш Господь Ісус Христос.

Дух Святий повів Христа в пустелю. Там Він зустрівся з вогненними випробуваннями від диявола. Але, сповнений силою Духа Святого, Він отримав повну перемогу над усіма ними. В силі Святого Духа таємниця і наших перемог над будь-якими, навіть «вогненними» випробуваннями. Сповнені Духом Святим, ми отримуємо над ними повну перемогу!

І ось почалося славне служіння Христа. Він вчив і творив Свої великі діла в силі Святого Духа. Ми захоплюємося славним служінням Господа нашого Ісуса Христа, але при цьому часто забуваємо, що здійснював це служіння Христос в силі Святого Духа. Його діла, чудеса, зцілювання хворих, вигнання демонів, воскрешування мертвих — все це звершено в силі Святого Духа, як ми читаємо в Матвія 12:28: *«Якщо ж Я духом Божим виганяю демонів, то вже настало для вас Царство Боже»*.

Після громадського служіння настала Голгофська година, про яку Христос сказав: *«Та на цю годину Я і прийшов»* (Івана 12:27). І силою Духа Святого Він приносить Себе в жертву за гріхи світу, як написано в Посланні до євреїв 9:14: *«...то наскільки більше кров Христа, Який Духом Святим приніс непорочного Себе Богу...»*

І ми чуємо слова воскреслого Христа: *«Як Отець послав Мене, так і Я посилаю вас... Прийміть Духа Святого»* (Івана 20:21-22). Посилаючи нас на служіння, Христос показує нам на ту ж силу, якою Він Сам жив і діяв, тобто на силу Святого Духа.

«Прийміть Духа Святого!» — ось заклик Христа до всіх Його учнів і учениць. А щоб прийняти Його, потрібно прагнути і молитись про це. Всім, хто прагне повноти Святого Духа, Христос говорить: *«Просіть і отримаєте!»*

А. К.

Е. МОДЕРЗОН

Чаша Йосипа у мішку Веніямина

В чудовому настрої сини Якова залишили місто. Все сталося набагато краще, аніж вони сподівались. Правитель повіся з ними милостиво і запросив їх до столу. Симеон, за якого батько так турбувався, знову був з ними. Мішки їх були повними, тепер вони повертались на батьківщину. Який Яків буде радий, що все закінчилось добре, що всі тривоги були марними!

Отож, вони пішли своїм шляхом, ділячись враженнями і переживаннями прожитого дня. Але раптом позаду почули крики. Вони обернулись. Наближався домоправитель Йосипа з цілим загonom слуг. Що він хоче? Брати зупинились, очікуючи його.

«Для чого ви заплатили злом за добро? — спитав він їх. — Ви зробили зло, вкравши чашу пана».

В пориві невинності вони образилися: «Для чого пан наш говорить отакі слова? Далеке рабам твоїм, щоб зробити таку

річ... Таж срібло, що знайшли ми в отворах наших мішків, ми вернули тобі з краю ханаанського. А як би ми вкрали з дому пана твого срібло чи золото?» — Вони так були впевнені в своїй справі і так покладались на свою чесність, що сказали далі: «У кого з рабів знайдеш чашу, тому — смерть, а ми будемо рабами твоїми».

Та домоправитель знав, що знайде чашу, тому що сам положив її в мішок Веніямина! Тому він пом'якшує це суворе слово і каже: «Добре, як ви сказали, нехай так і буде: в кого знайдеться чаша, той буде мені рабом, а ви залишитесь невинними».

І ось починається обшук. Один за другим він розв'язує мішки — нема чаші. Переможливо дивляться вони на нього: «Ми ж говорили тобі, що ми чесні люди. Ми не злодії».

Але ось Венямин розв'язує свій мішок — і, злякавшись, відскочив, червона фарба залила його обличчя: чаша сяяла у мішку.

Це був похоронний дзвін усім їхнім надіям: «І знайшлась чаша в торбі Веніямина».

Вони роздерли свій одяг і, поклавши мішки на віслюків, повернулись в місто.

Чого ж хотів досягнути Йосип, налякавши таким чином своїх братів? Адже вони були невинними в цій крадіжці! Що ж повинна була означати ця дивна історія?

Чи не помітив ти, читачу, як брати покладались на свою чесність і праведність? Чи не бачив ти, як вони били себе в груди, кажучи: «Адже ми ніколи нічого не крали!»

Чи це правда? Невже вони ніколи нічого не вкрали? А хіба не вкрали в батька сонячний промінець його старечих літ? Чи не вкрали в Йосипа щасливу юність? Так, чаші вони не брали, це правильно. Але вони вкрали дещо набагато цінніше. Сина в батька, радість його життя! В свого брата щасливу юність. Невже це нічого не варто?

Вони покладались на свою чесність, і все ж таки були злодії, безсоромні злодії.

Йосип хотів, щоб вони визнали це. Ось тому він допустив до них це випробовування. Він досяг бажаної мети. Коли брати знову з'явилися перед Йосипом, Юда сказав від імені всіх: «Бог знайшов неправду рабів твоїх». Якщо вони не зробили цього гріха, в якому звинувачували їх, то вони зробили інший, більш важкий гріх. Тому чесність у них сумнівна. Своєю чесністю вони не можуть виправдатись. Бог знайшов їхню неправду.

Це страшне відкриття. Але воно необхідне. Йосип хоче відкритись своїм братам. Але він не може відкритись їм доти, доки вони не зроблять цього жахливого відкриття, доки вони не подивляться в очі своєму беззаконню.

Друже мій, чи зробив ти те страшне відкриття, що чаша Йосипа в твоїй торбині? Безсумнівно, вона там. Покладай надію лише на свою чесність. Лише скажи, що ти порядна людина, що ти в пошані у людей і що ніхто не може докорити тобі будь у чому. Говори лише про свою порядність, про те, що ти нікого не обманув і не обікрав, і я буду запевняти, що чаша Йосипа в твоєму мішку.

Зробим обшук?

Ісус пролив за тебе Свою Кров. Він купив тебе дорогою ціною. Петро говорить, що ви куплені дорогою ціною: «Знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною Кров'ю Христа, як непорочного і чистого Ягняти» (1 Пет. 1:18). Ісус купив тебе у свою власність. А що ж ти зробив з цією власністю? Хіба ж ти не

Повчання Івана Златоуста
«Про те, щоб не мстити тим, хто ображає, і не бути злопам'ятним»

Гідні сліз не ті, кого ображають, а ті, хто ображає. Лихвар, наклепник і будь-хто, що чинить якесь інше зло, шкодять набагато більше собі, а нам приносять велику користь, коли ми не мстимо за себе. Наприклад, хтось обікрав тебе, а ти за образу подякував і прославив Бога. Через цю подяку ти придбав собі численні нагороди, так само, як той придбав собі невимовний вогонь. Коли ж хтось скаже: «А що, коли я не відомстив кривднику, але тому, що був слабшим від нього?» — то я відповім, що ти міг сердитися і гніватися, бо це в нашій владі, міг бажати зле тому, хто засмутив тебе, тисячократно проклинати його і всюди безчестити. Отже, хто цього не зробив, той отримує нагороду і за те, що не мстив, тому що очевидно — він не мстив би і в тому випадку, коли б міг це зробити. Адже ображений, якщо він малодушний, користується будь-якою зброєю — мстить прокляттями, лайкою, наклепами. Отож ти не тільки не роби цього, але молись за того, хто образив тебе, а якщо ти не тільки не зробиш цього, а ще й станеш молитися за нього — то будеш подібний до Бога. Моліться, сказано, за тих, що ображають вас і переслідують вас, і будете синами Отця вашого Небесного (Мт. 5:44).

вкрав в Нього цю власність? Чи не жив для світу і чи не служив гріху? Так, ти робив це! Але в Ісуса є право на тебе. Заради Його Крові. І ось ти вкрав в Нього Його власність!

Більше того! Сили, які Він хотів використати в Своему служінні, ти витратив на служіння гріху і марним пожадливістям.

Час, який Він дав для тебе, дорогоцінний час благодаті, ти потратив, ти змарнував його. Ось так ти обійшовся з власністю Ісуса.

А гроші, над якими Він поставив тебе управителем, за які ти повинен дати відповідь, ти використав для своїх потреб!

Чи можеш ти ще сказати: «Я завжди був чесним»? Можливо,

ніхто не зможе докорити тобі. Але святий та істиний Бог, хіба Він не зможе докорити тобі?

Так, це страшне відкриття: чесність моя рівна нулю; я вкрав у Господа Його власність, яку Він купив Собі Своєю кров'ю. Я жив для себе, я робив усе за своїми пожадливістями, а не з волі Господа.

Бог знайшов мій гріх. Чаша лежить у мішку Веніямина.

Але яким би страшним не було це відкриття, я бажаю тобі цього від усього серця. Бо якщо ти зробиш це відкриття і визнаєш свою гріховність, тоді відкриється тобі небесний Йосип. А Він бажає цього!

О, якби ж ти зробив це страшне відкриття!

...Знову брати Йосипа впали перед ним. Коли було зроблене це страшне відкриття, що чаша Йосипа в мішку Веніямина, тоді вони повернулись разом з домоправителем Йосипа. Вони зустріли Йосипа в його домі. Він чекав на них.

О, як довго він чекав на своїх братів. Він зустрів їх докором, в якому більше звучала печаль, аніж гнів: «Хіба ви не знали, що така людина, як я, звичайно, відгадає?»

Брати навіть не намагались оправдатись. Їх самовпевненість і горде піднесення своєї чесності — все переможене і розбите об землю. Вони погодились, що вони винні. «Бог знайшов неправду рабів твоїх».

Так, вони погодились бути рабами: «Ось ми раби пану нашому, і ми, і той, у чиїх руках виявилась чаша».

Йосип відхиляє таку пропозицію. Не вони повинні залишитись його рабами, а той, у кого була знайдена чаша, лише Веніямин!

Що тепер вирішать брати? Чи залишать вони свого брата і з миром, як говорить Йосип, повернуться до свого батька? Чи приймуть вони його пропозицію, використавши свободу, яку він пропонує їм, віддавши у жертву Веніямина?

Як немилосердно і з розрахунком принесли вони одного разу в жертву свого брата Йосипа, щоб не чути його настанов і попереджень, щоб звільнитися від докорів сумління, дивлячись на його тихе життя. Чи зроблять вони і сьогодні так само?

Чи встоять вони в останньому випробуванні, якому піддав їх Йосип?

Виступив Юда. Він просить слово у правителя, він хоче щось сказати йому. Він говорить дивні слова. Я не можу не передати їх повністю.

«Пан мій розпитував рабів своїх, кажучи: чи є у вас батько чи брат? Ми сказали пану своєму, що є в нас батько старий і молодший син, син старості, брат якого помер, а він залишився один в матері своїй, і батько любить його».

Як вони важко сприйняли колись те, що батько так особливо любив Йосипа, але тепер вони не заздрили більше тому, що серце батька особливо прихилилось до Веніямина.

Юда продовжує: «Ти ж сказав рабам твоїм: приведіть до мене, щоб мені подивитись на нього. Ми відповіли пану нашому: підліток не може залишити батька свого, і якщо він залишить батька свого, то той помре. Але ти сказав рабам твоїм: якщо не прийде з вами менший брат ваш, то більше не з'являйтесь до мене на лице».

Йосипу відомо було до цього часу все, що говорив Юда. Він міг погодитись з усім, сказавши: так, так воно і було.

І продовжував Юда: «І сказав батько наш: ідіть знову, купіть нам трохи їжі. Ми сказали: не можна нам іти; а якщо буде з нами менший брат наш, то підемо. І сказав нам раб твій, батько наш: ви знаєте, що дружина моя народила мені двох синів; один пішов від мене, і я сказав: певно, він розшматований; і я не бачив його донині; якщо і цього візьмете від очей моїх, то зведете ви сивину мою зі смутком в труну».

Як схвилювали Йосипа слова Юди! Як йому було важко стримати себе, не видати свого хвилювання!

Юда говорить далі: «Тепер, якщо я прийду до раба твого, нашого батька, і не буде з нами підлітка, з душею якого зв'язана душа його, то він, побачивши, що підлітка немає, помре; і зведуть раби твої сивину раба твого, батька нашого, з печаллю у землю».

А далі хвилююче завершення його мови: «Притому я, раб твій, взяв на себе відповідальність за підлітка перед батьком моїм, сказавши: якщо не приведу його до тебе., то залишусь я винним перед батьком моїм у всі дні життя».

Як не вистачало їм колись любові до брата! Вони могли немилосердно кинути його в рів, щоб віддати його голодній смерті. Як злорадно вони могли рахувати гроші, отримані за продаж брата!

Зараз усе зовсім по-іншому. Юда виявив готовність залишитись рабом в Єгипті, щоб викупити свободу Веніямину.

Як не вистачало синівської любові! Як жорстоко вони могли вчинити батьку, відіславши йому криваву одіж Йосипа! Зараз все інше! Тепер образ батька в них перед очима. Будь-якою ціною вони не хотіли зробити йому боляче. Вони не зможуть більше перенести скорботи свого батька.

Яке рішення! Краще залишусь рабом — аби лише звільнити Веніямина. Він готовий пожертвувати своєю свободою, сім'єю, батьківщиною, щастям життя, лише би не зробити боляче батьку і дістати свободу Веніямину.

Юда став тепер іншою людиною: але колись він сказав: «Підемо, продамо його ізмаїльтянам!»

У важкій школі останніх часів Бог навчав його так, що він зміг бути першим перед Батьком Примирителя, Якому коряться народи, як пророкував Яків в своєму благословінні. Він готовий був іти шляхом, яким у свій час піде його правнук, віддавши Своє життя заради спасіння світу від рабства гріха.

Чи готовий ти до цього? Якщо ми сіль землі і світло світу, як сказав Ісус, то завдання це зможем тільки тоді виконати, коли ми не будемо шкодувати себе в цьому служінні, коли ми принесемо в жертву власне життя.

Нехай же допоможе нам Господь подолати це випробування!

Життя за життя!

Із книги «Йосип»

Порада, втіха, підтримка

Господи, допоможи мені!

«А де ж твої боги, яких ти наробив собі? Хай устануть вони, якщо можуть спасти тебе в час твого лиха...» (Єр. 2:28).

Чи звертали ви коли-небудь увагу на те, як люди поводяться, коли на них падає якесь нещастя? Навіть найбільші безбожники часто звертаються до Бога, про Якого вони раніше і не згадували. Майже у кожній газетній замітці про авіакатастрофу, паводок чи ураган можна знайти згадку про те, що хтось кликав Бога на допомогу.

Хтось може подумати, що Небесний Батько тільки і чекає слушного випадку, щоб терміново надати допомогу. Але Біблія говорить інакше. Бог може використати нещастя, щоб ясніше виявити усю нікчемність людських цінностей та ненадійних кумирів. Через пророка Єремію Господь сказав народу Своему, що він не може розраховувати на Божу допомогу після того, як тривалий час поклонявся ідолам. Він показав людям марність надії на лжебогів.

У двадцятому столітті Бог може сказати нам теж саме під час випробувань: «Чому ви кличете Мене зараз? Де ж тепер ваші футбольні зірки та знамениті артисти? Чому ви не просите допомоги у вашого улюбленого телевізора чи не звертаєтеся з благанням до своєї ошатної книжки, не знаходите втіхи у новій хаті чи автомобілі? Нехай ці боги, яким ви так широко служили, допоможуть вам!»

Так, невтішні слова. Але Бог не хоче, щоб ми і далі думали, що можемо покладатися на своїх обманливих кумирів і при цьому чекати, що Господь захистить нас від наслідків такого життя. У великій Своїй милості Він дарує прощення тим, хто широко покався, дає допомогу тим, хто навчився завжди і в усьому покладатися на Нього.

Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри (ОСІДУ РУНВіра)

Останніми роками засоби масової інформації розпочали широке обговорення і навіть пропагування РУНВіри. Серед її прихильників чимало високоосвічених людей, інтелігентів. Що ж представляє собою це нове вчення? Коротко зупинимось на основних положеннях РУНВіри.

У 1934 році український емігрант В. Шаян вирішив у Канаді відновити староукраїнську віру, основи якої закладені в його книзі «Віра предків наших». Ця книга стала священною для рідновірців — «визнавців Української Рідної Віри». Організаційний центр рідновірців знаходиться в канадській провінції Онтаріо. Його головними управлінськими структурами є Управа Об'єднання Українців Рідної Віри (ОУРВ) та канцелярія. Об'єднання видає щоквартальник «Українське відродження» та твори В. Шаяна, Т. Шевченка, І. Франка, котрих називає пророками. Днем відродження Української Рідної Віри вважається 2 серпня — день народження її основоположника В. Шаяна. В центрі вчення, виробленого ним на основі древніх вірувань, знаходиться Дажбог, віра предків безпосередньо пов'язується з українською національною ідеєю в найширшому її розумінні.

Та процес відродження древніх вірувань у середовищі української еміграції не був монолітним. У сере-

дині 60-х років у ньому сформувалася течія, на чолі якої став Лев Силенко. Він звинуватив усіх в помилковому розумінні ними Дажбога. В результаті Лев Силенко заснував Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри. Він же написав книгу «Мага віра» (Могутня віра).

Книга Л. Силенка «Мага віра», за словами письменника Сергія Плачинди, є «українською національною Біблією», — «ствердженням українського розуміння єдиносущного Господа». Він пише: «Українці здібні самі будувати своє щастя, їм не треба шукати себе там, де їх не має, тобто в іноземних релігіях, у яких є іноземне розуміння Бога, іноземні традиції, культура і людська вдача».

За кордоном існує всього близько сорока станиць (общин) віруючих, причому більше половини — у США, інші приходяться на Канаду, Австралію, Нову Зеландію, Англію, Німеччину. Поблизу Нью-Йорка розміщений центр ОСІДУ РУНВіри — ОРІАНА з культовою спорудою Святині Матері-України. За час існування ОСІДУ РУНВіри з серпня 1965 року було проведено три соборні засідання (1972, 1980, 1983 роки), які закріпили ідеї Л. Силенка та зробили їх обов'язковими для рідновірців. У період між соборами керівництво організацією здійснює Священна Рада Святині Матері-України. Її очолює Л. Силенко, який має титул «Учи-

теля», «Рідного Пророка». Життям громади віруючих керує також колеґіальний орган — правління станиць, до складу якого входять голова, його заступник, скарбник, секретар і ревізор. В особистому житті й культурній діяльності прибічники РУНВіри керуються священним письмом («Мага вірою»), написаним Л. Силенком, та іншими його роботами.

Засновник ОСІДУ РУНВіри сформулював сімнадцять заповідей, яких мають беззастережно дотримуватись усі рідновірці:

- Розумій і люби Бога по-рідному.
- Не поклоняйся чужеземним поняттям Бога.
- Виховуй дітей своїх у дусі Рідної Віри.
- Шануй духовність предків своїх.
- Шануй свята Рідної Віри.
- Самовдосконалюй розум, душу і тіло.
- Вір у себе.
- Люби родичів своїх.
- Не самозабувайся на чужині.
- Живи для добра Вітчизни.
- Не обмовляй.
- Будь правдивим свідком.
- Обороняй свої скарби і не привласнюй чужі.
- Не люби ворогів народу твого.

- Не лишай у біді приятеля свого.
 - Не зневірюйся.
 - Люби дітей свого і чужого народу.
- Центральною заповіддю є третя.

В Україні, починаючи з 1990 року до цього часу, нараховується до 40 громад РУНВіри. Складаються ці громади переважно з інтелігенції: вчителів, письменників, науковців.

(Підготував до друку СТЕПАНЮК Богдан, м. Львів)

Чому стають язичниками?

Істинні християни всього світу

— сповідують Ісуса Христа як Сина Божого, через якого мають спасіння (Ів. 3:16; 4:42; Дії. 4:11-12; 1 Тим. 4:10; 1 Ів. 2: 1-2);

— називають Біблію Словом Божим і приймають сказане в

ній беззастережно (2 Тим. 3:16; 2 Петр. 1:21);

— свої переконання в тому, що Він є, свою любов до Нього називають не релігією, а живою вірою (1 Ів.2:3; 3:19-24).

Релігія в сукупності своїх обрядів віддаляє людину від Господа, нашттовхує її до думки про

*«Об'єктом
релігійного
пошанування в
нас, як і в слов'ян
взагалі, було все
сильніше від
людини в
довкільній
природі, все від
чого людина
залежала в своєму
щоденному житті:
небесні світила,
цебто сонце,
місяць і зорі,
природні стихії:
вогонь, вода,
земля, повітря, а
також світи
рослинний,
звіриний,
мінеральний, і
інше <...>
І хоч церква
осуджувала їх
тисячі раз,
дохристиянські
вірування ясно
знати по всіх
християнських
землях ще й
тепер...»*

(Із книги Івана
Огієнка
«Дохристиянські
вірування
українського
народу»).

можливість виправдання ділами, а не благодаттю, чим вона позбавляє себе Його благодатної сили, легко переймається різними еретичними вченнями, що може призвести до заперечення Триєдиного Бога. Жива віра — це спілкування з Господом, Який взяв наші гріхи на Себе, разом із ними помер — і воскрес, таким чином воскресивши і нас до нового життя.

На основі цього про людину релігійну можна говорити як про людину невідроджену, яка виконує обряд, знає основні церковні догмати, можливо, їй відоме Слово Боже, але не виконує його, бо не зустрілася з Ним, не пізнала Його як Бога живого, і Він існує для неї лише теоретично. Серце такої людини не заповнює Бог — і вона живе світським життям. Якщо її перестануть задовільняти, наприклад, християнські обряди, — а це найчастіше буває з тими, хто виховувався в сім'ях без стійких релігійних традицій, або коли виховання було атеїстичним, — вона їх легко замінює на інші, якщо вони їй чимось хвилюють. А хвилювати можуть незвичні гострі переживання, відчуття власної значимості, що посилюється ростом і утвердженням «єго», суспільна, окультна чи релігійна ідея.

Не слід забувати, що за всім, що діється поза Богом, стоїть сила, протилежна Йому, — демонська. І нерідко люди, які стали на нехристиянський широкий шлях, назавжди лишаються на ньому, дивуючи і лякаючи інших своїм фанатизмом. Тут можна говорити про одержимість.

Поверховістю розуміння або повним нерозумінням Триєдиного Бога можна пояснити захоплення багатьох громадян в Україні окультизмом та різними релігійними вченнями. Тепер особливо активно пропагується серед українців Рідна Віра (українське язичництво) та Рідна Українська Національна Віра (РУНВіра), яка є монотеїстичною релігією з єдиним Дажбогом. Членами цих релігійних течій є переважно освічені люди,

яких споріднює шовіністичне міфологізоване розуміння української нації та неприязнь до єврейства і християнства у всіх його виявах. Саме національна ідея приваблює декого з українських інтелігентів, відлучених від Отця, Сина і Святого Духа в роки комуністичної системи, до неопоганства, що надіються через поклоніння старим богам відродити націю, зробити її державницьким, сильним, монолітним, морально здоровим народом. А чи здатне на це модернізоване язичництво? Чи не штовхає воно націю до прірви хаосу, ще більшої зневіри, до ізоляції від інших держав? Чи не накличе воно ще важчих випробувань багатостраждальній Україні і її народу від Творця неба і землі, яких заслуговує народ-відступник? На ці запитання відповідь однозначна.

Любов, яку явив Ісус Христос на землі, принісши Себе в жертву за кожного, — найбільша об'єднуюча сила, найбільша мораль, яку будь-коли знало людство. Який з божків зрівняється з Його божественністю, з Його святістю і чистотою?

Майбутнє української нації, її розквіт — тільки в Господі Ісусі Христі.

* * *

Мій любий краю, у тобі печаль
Років зневаги, відчаю і болю.
Стискає серце невимовний жаль,
Що маєш гірко-полинову долю,

Що у тобі завжди дзвеніла сталь
Й червоно умивались

близь і даль.

Ти марив бути мирним, ти хотів
Гостей приймати щедро й

проводжати;

А мусив зустрічати ворогів,
Коритися і під ярмом стогнати.
Але ти завжди про свободу снів
То квітом крові, то колоссям нив.

І ось ти вільний, та господар твій
Забув свій рід мамоні на догоду.
Із тебе вийшов, та тобі чужий,
Відрікся і Розп'ятого, і плоду.
А плід Його є добрий, золотий —
У нім любов, повага й супокій.

Мій краю, чуєш — вис

хижий вовк.

І хмарами клубочиться тривога.
Вбиває в землю поганин кілок
Із обрисами древнього Дажбога.
Зведе тебе язичницький божок,
І станеш пустокою, де морок
і пісок.

Поклич Христа, нехай Його

сліди

Скрізь відіб'ються на твоїх
просторах.

Хай Він торкнеться і землі,
й води,

Зайде у ліс, у степ, гостює
в горах.

Бо лише з Господом, мій краю,
лиш тоді

Не знатимеш ні горя, ні біди.

Василь *МАРТИНЮК*,
м. Луцьк

«Божий план — послати ВСЮ ЦЕРКВУ У ВЕСЬ СВІТ»

Уже декілька років у м. Києві функціонує інститут «Емануїл». Про його роботу і свої враження в Україні розповідає директор інституту Кароліна Хеджпед.

Наш інститут є частиною служіння місії «Емануїл», яка працює у сфері євангельських телепередач в колишньому Радянському Союзі. У програмах просимо людей писати нам, щоб кожний міг отримати духовну літературу. Ми отримали майже 13 мільйонів листів. Проте ми знаємо, що наша праця не буде завершеною до тих пір, поки кожна особа не стане учнем і членом живої Церкви.

За останній рік представники нашого інституту відвідали 100 найбільших міст колишнього Радянського Союзу, де працювали з церквами, навчаючи їх євангелізувати і приводити людей до Христа. Багато церков отримують імена та адреси тих осіб, які написали в місію «Емануїл», для того щоб вони навчали їх і спонукували своїх членів відвідувати цих людей, налагоджуючи дружні стосунки, щоб мати змогу поділитися Євангелією. Сотні церков тепер активно допомагають нам, працюючи особисто з кожним послідовником, що написав нам.

Так як ми маємо завдання євангелізувати людей і досягнути світ, ми беремо активну участь у русі домашніх церков. В травні 1996 року

д-р Ральф Нейгбор, визнаний багатьма як «батько» сучасного руху домашніх церков, прибув у Київ для співпраці з нами. Ми постійно займаємося перекладом і друкуванням всіх матеріалів, що стосуються домашньої церкви д-ра Нейгвора. Ми також маємо дочірню домашню церкву, на якій ми випробовуємо нашу стратегію і навчаємо інших. Як інститут, також будемо мати річне навчання принципам домашньої церкви, навчання умінь в практичному служінні. Студенти матимуть п'ятимісячне навчання у Києві, після чого сім місяців будуть ознайомлюватися з своєю працею на практиці, допомагаючи розвитку домашніх церков.

Враження в Україні

Коли було зруйновано Берлінську стіну, я на той час жила і мала служіння в Німеччині. Я тоді не знала, що Господь може привести мене в Україну, але Він дуже ясно проговорив до мого серця, що свобода, яку Він дасть у цій місцевості, буде не тільки для того, щоб досягти людей в цій частині світу, але й щоб вони змогли бути частинкою Його армії, для того щоб досягти весь світ. І тепер, коли я мешкаю в Україні уже протягом трьох років, я вірю цьому набагато більше ніж будь-коли.

Бог має Свій план для Церкви в Україні. Проте для того, щоб вико-

нати його, треба, щоб дещо відбулося. По-перше, християни повинні бути підготовленими для служіння — кожен християнин, а не тільки лідери. По-друге, вони повинні зрозуміти, що Велике Доручення стосується кожного з нас. Божий план — ПОСЛАТИ ВСЮ ЦЕРКВУ У ВСЬ СВІТ.

Я бачу, як Бог піднімає покоління, яке виконає завдання, що Він дав для нас — нести Євангелію кожній людині (не нації, а кожній людині). Я бачу присвячені на цю працю серця багатьох українських християн, які заявляють вголос про своє прагнення досягнути Доброю Новиною втрачені душі.

Асоціація «Емануїл» в країнах СНД, у тому числі і в Україні, діє протягом останніх п'яти років. Вона працює в галузі християнського телебачення, показуючи християнські телепередачі для дітей та дорослих («Суперкнига», «Летающий дом», «Клуб 700», «Ответы» та інші), випускає аудіокасети, висилає духовну літературу. За цей час безкоштовно вислано більше 12 мільйонів християнських брошур. У більшості випадків робота «Емануїла» націлена на людей невіруючих.

Нещодавно в асоціації сталися структурні зміни. Тепер її представляють дві організації: асоціація милосердя «Емануїл» і християнська місія «З нами Бог». На сьогодні вони проводять таку духовну працю:

Дитяче служіння. Відділ «Дитяче служіння» закінчив працю над новим навчальним посібником «30 зустрічей в клубі Суперкниги». Воно дає дітям можливість прийняти Слово Боже через ігри, пісні, сценки.

Молодіжне служіння. Для того, щоб розповісти сучасній молоді про Євангеліє, створений «Клуб Студії 7» — унікальна християнська відеопрограма, призначена для того, щоб прославити Бога і відповісти на запитання молодого покоління.

Інститут «Емануїл». Основне завдання і служіння інституту: допомога в організації домашньої церкви в країнах СНД. В даний час група студентів інституту проходить річний курс за програмою відкриття таких церков.

Закрите акціонерне товариство «Лепта». ЗАТ «Лепта» — християнська комерційна структура, в сферу діяльності якої входить видавництво та продаж християнської літератури, тиражування християнської аудіо- та відеопродукції, розповсюдження її на території України і країн СНД.

Адреса асоціації милосердя «Емануїл»:
252001 Україна м. Київ-1, п/с 172;
тел: (044) 290-25-11, факс: (044) 290-44-47
E-mail: kraige@gluk.apc.org

Іван ЗІНЧИК: «Яка велика радість, коли люди каються!»

Голос пастора Івана Зінчика добре знаомий мільйонам слухачів через християнську радіопрограму, яка звучить ось уже 27 років.

Якщо раніше, за часів атеїзму, її слухали крадькома, то тепер слухають вільно майже у кожній українській оселі.

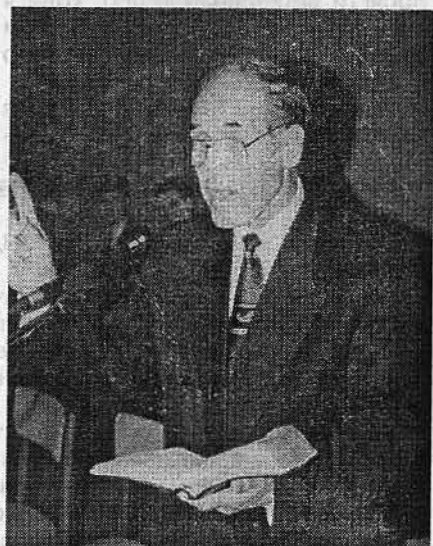
Війна розлучила Івана Зінчика з рідними, з Україною. Важкий шлях через концтабори, смерть не раз дивилася в очі. Обставини склалися так, що після війни залишився на Заході. У 1969 році емігрував до Канади.

Цього ж року вперше відвідав Україну. Ця поїздка дала поштовх для створення радіопрограми. Вийшла вона в ефір 15 жовтня 1970 року.

З того часу подружжя Зінчиків — Іван та Настя — стало бажаним у мільйонах домівок українців.

Сьогодні пастор

Іван Зінчик — гість нашого журналу.

— Іване Дем'яновичу, як створювалася Ваша радіопрограма?

— 1969 року, після еміграції до Канади, я вперше приїхав на свою батьківщину, я не бачив своїх тата і маму 27 років. Коли я перебував в Україні, то мене брати просили відкрити радіопрограму або журнал, особливо брати-п'ятидесятники. Я відповів їм: «Моліться за це!» — і шукав можливості створити християнську радіопрограму. І Господь допоміг

мені це зробити: перша програма пішла в ефір 15 жовтня 1970 року. Звичайно, після цього мені двері були закриті в радянську Україну. Другий раз я приїхав в Україну через 23 роки, в 1992 році. Так що перший раз я не бачив своєї мами 27 років, другий раз 23 роки. Але, слава Богу, моя мама прожила 94 роки.

Коли я вдруге приїхав до Києва, я зустрівся із сестрою з Канади Валентиною Поляківською. О, це відважна сестра. Ми разом пішли до директора радіостанції Володимира Петровича Резнікова. Він запросив за півчасову радіопередачу 500 доларів. То була велика сума, і після короткої розмови він погодився за 200 доларів. І тоді Валентина Поляківська каже: «Дозвольте помолитися нам у вашому кабінеті». Я був здивований, тому що я проповідник і не відважився сказати отак. Вона щиро молилася, я відчув тоді присутність Духа Святого і мало не заплакав. Тоді господар кабінету признався, що його бабуся також була віруючою. Отже ця зустріч була не випадкова.

— Брате Іване, всі ці роки Ви були далеко від нашої країни, а коли приїхали в Україну, які Ваші враження від побаченого?

— Я побачив ту Україну, за яку ми молилися роками, вільну. Ми молилися в церквах, я особисто зі своєю дружиною стояв на колінах і благав Бога, щоб та російська комуністична імперія розпалася. Іскра віри жевріла в моєму серці, що прийде той день,

коли на моїй землі буде свобода. Це не зробили ті, що воюють зі зброєю, це зробив Господь.

— Чи сталися у духовному плані якісь зміни в Україні за час вашого перебування тут?

— Так. Спочатку люди більше цікавилися Словом Божим, більше приходило на богослужіння, тепер цього значно менше. Ми були в одному селі, де голова колгоспу сказав: «Якщо підете на зібрання, я не випишу того чи іншого». І люди бояться. Кажуть: «Зінчик приїхав і поїхав, а нам потрібно жити». Економічне положення також людей озлоблює. Я не раз думаю, якби люди нашого краю жили так, як в Канаді, чи думали б вони тоді про Бога? Мені шкода людей, які живуть в такому тяжкому економічному становищі, не отримуючи зарплати по 5-6 місяців, і я хотів би їм допомогти.

Я навіть писав листа до президента Леоніда Кучми, бо знаю одну з найголовніших причин такого занепаду України. Коли обирали першого післявоєнного президента Німеччини, то він перед усім світом попросив вибачення за те, що Німеччина переслідувала євреїв. Слово Боже дуже ясно говорить, що хто буде благословляти ізраїльський народ, той буде благословенним, а хто прокляне — буде проклятий. Потрібно перед усім світом вибачитися за наші ганебні сторінки, що стосуються переслідування євреїв українцями, яке тягнеться ще з часів Богдана Хмельницького та Гайдамаччини. Наша земля просякла кров'ю, якщо

можна так сказати, орошена слізьми. Як же може вона родити, коли це прокляття лежить на Україні.

— Ваша праця в Україні дуже плідна — як для віруючих, так і для невіруючих. Що ж вона дає для Вас особисто?

— Якби в мене не було любові до свого народу, я в таких літах пішов би до річки та й ловив би рибу, або поїхав би на курорт, чи ще щось. Але я бачу, що чим більше буде в Україні віруючих людей, тим краще буде для держави, тому що молитви будуть іти до Господа від дітей Божих — і буде благословіння над нашим краєм. Спасіння людської душі найголовніше. Яка велика радість, коли люди каються! Сам переживаю велике благословіння! Якби я був молодший, я приїхав би сюди, тому що я люблю приводити душі до Бога. Сьогодні в Україні по церквах часто є застій, люди невеселі, тому що не свідкують про Бога. Потрібно, щоб кожний поставив собі завдання: вирвати хоч одну душу для Царства Божого.

— Раніше, за радянських часів, Ви проповідували у короткохвильовому діапазоні, Вас слухали переважно віруючі. Зараз, коли передачі транслюються з Києва через радіомережу, аудиторія трошки змінилася. Чи змінилася тематика Ваших проповідей?

— В мене бажання більше проповідувати для невіруючих, привести людей до Бога, вивести їх з того положення, в яко-

му вони знаходяться. Я говорю про вживання вульгарної мови або про прокльони. Ніде в світі я не чув, щоб так проклинали, як українці або росіяни. Ви тільки подумайте, скільки сьогодні в Україні іде прокльонів, причому масово. Як Бог може благословити наш край, коли мама говорить на своїх дітей: «Щоб вас чорти побрали», «А щоб тебе...». Це є страшно. Дяка Богу, вже два рази передавали цю проповідь, і знову люди просять повторити. Люди вже будуть трохи боятися, бо вже чули, що це є великий гріх. А тепер ще ворожбитство. Скільки я був на зібраннях, то коли запитували, хто ходив до ворожок, — 90 процентів присутніх вставало. Багато проповідей в мене лежало на серці, я роками мріяв сказати їх до свого народу. Наприклад, про алкоголь. Ви знаєте, скільки в Україні є алкоголіків, а скільки вже Бог звільнив, слава Йому! Скільки потрібно пасторів і євангелістів, аби завітати в кожну домівку, та ще й не пустять Вас і не будуть з Вами говорити. А так вони хочуть чи не хочуть, а мусять слухати. Радіопрограми — це найкраща євангелізація, тому що радіо слухають всі.

— Чи Ви задоволені результатами своєї праці?

— Так, я бачу результати своєї праці з листів і дякую Богові. Я радію ними. Я нікого не зцілив, не спас, моя ціль показати людині, як вийти з її положення, хочу людині допомогти. Люди слухають Слово Боже, виходять з їхнього гріховного стану, і коли вони хворі —

моляться і отримують відповідь на свої молитви.

— **Чи багато листів приходить на радіопередачу?**

— Є так, що на день до 800 листів.

— **І хто на них відповідає?**

— Ми маємо п'ять працівників тут, в Україні, вони перечитують листи і дають відповідь, деякі пересилають мені до Канади.

— **Хто фінансово підтримує радіопередачу?**

— 99 відсотків грошей я сам збираю, їду, як кажуть, «канючу», даю людям читати листи, Бог говорить до їхніх сердець — і вони жертвують. І це люди, які виїхали

з України. Я дякую Богу за еміграцію, бо якби того не було, не було б радіопередачі. А чи церкви спорожніли від того, що люди виїхали до Америки? Ні. Так що — еміграція стала благословенням для нас. Хоча деякі віруючі, вважаю, стали пасивними, кинулися в матеріальні речі, деякі родини постраждали, загубивши своїх дітей, вони пішли в світ.

— **Що Ви побажаєте читачам журналу?**

— Моліться за працю Божу, поставте собі завдання — привести хоч одну душу в рік до Бога.

З пастором Іваном Зінчиком розмовляв Юрій ВАВРИНЮК

Порада, втіха, підтримка

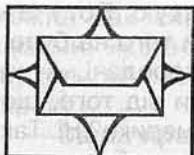
Якщо ви не можете прийти...

«Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких...» (Євр. 10:25).

Для того, щоб твердо стояти у своїй вірі, ми всі маємо потребу в Божій допомозі. І регулярні відвідини церкви дають нам таку підтримку. Але що ж робити, коли у вас немає можливості регулярно спілкуватися з іншими християнами? Чи не почне тоді ваш інтерес до духовного життя і віри гаснути? Все залежить тільки від вас самих. Навіть якщо хвороба чи якісь інші обставини не дозволяють вам регулярно ходити до церкви, ви можете і далі духовно рости. Бог передбачив щодо цього Свої спеціальні способи.

У 1660 році Джон Бушнян був кинутий у Бедфордську в'язницю за свою проповідницьку діяльність. Протягом 12 років лише найближчим друзям та родичам іноді вдавалося провідати його. В усьому іншому він був повністю відрізанам від життя церкви. Та втім ця насильницька ізоляція лише укріпила його духовно. Під час ув'язнення він написав знамениту «Мандрівку пілігрима».

Якщо хвороба, вік чи ще щось не дають вам змоги регулярно відвідувати церкву, не відчувайте себе винними або всіма покинутими. Ви продовжуєте залишатися такою ж невід'ємною частиною церкви, якби ви були присутніми на усіх богослужіннях. Ви можете молитися за церкву, за служителів, за місіюну працю. Віруючі, яких роз'єднує відстань, все одно можуть почувати себе разом, тому що вони єдині у Христі.

Десятина: для євреїв чи для всіх?

«Як правильно давати десятину? Чи обов'язково? Чи уділяти скільки серце дозволяє?»

Володимир Волоп,
Тернопільська обл.

На запитання нашого читача відповідає відомий п'ятидесятиницький проповідник та вчитель, перший редактор і один з постійних авторів журналу «Примиритель», місіонерський діяч 20-30-х років Герберт ШМІДТ.

Без жертви немає життя! Жертва і навіть самопожертва лежать в основі зародження життя, в переконаннях та у великих ідеях. У природі ми бачимо цьому докази. Так, пшеничне зерно повинно померти, щоб принести плід.

Народ, який не здібний на жертви, приречений на загибель. Під час вітчизняної війни люди приносили на вівтар Батьківщини не тільки свій маєток, але й своє життя, щоб довести любов до земної вітчизни.

А як же із жертвами на релігійному ґрунті? Нам здається, що у цьому плані теперішні християни можуть багато чому повчитись у поган, котрі, поважаючи своїх богів, готові були приносити їм жертви не лише матеріальні, але віддати в жертву навіть себе.

Ідея десятини, якій зараз багато хто відмовляє у правдивості, була добре відомою поганським народам. Дикі народи, і навіть греки та римляни, жертвували своїм богам десятину власних прибутків.

Нас, звичайно, має цікавити більше всього те, що з цього питання говорить Біблія.

Авраам, предки якого служили поганським богам, дав Мелхіседеку десятину від всього, що дарував Бог йому. Яків також пообіцяв Богові десятину, коли Він повернув його додому (Бут. 28:22).

Через Мойсея Бог повелів ізраїльтянам давати десятину від насіння землі та від плодів дерев, від великої та малої худоби (Числ. 18:21-31, Лев. 27:30-32). І ми знаємо з історії Ізраїлю, що у ті часи, коли

десятина давалася, благословення Бога перебувало на народі.

Систему десятини в Ізраїлі Бог суворо настановив, і дотримання її було складовою частиною вірності народу Богові. Але з докорів пророків у невірності Ізраїлю (Мал. 3:7-12) ми можемо зробити висновок, що десятина не завжди виконувалася. Бог не ставить Своему народу неправильних або завеликих вимог, і тому необхідної десятини повинні дотримуватися. Те, що десятина не є надмірною вимогою, випливає з того, що Бог вимагає від Свого народу ще й інших добровільних пожертв (Лев. 1:1-3).

Значення десятини

Щоб усвідомити значення десятини, потрібно перш за все знати мету, заради якої Бог встановив десятину в Старому Заповіті. Біблія говорить: «А Левієвим синам Я дав ось кожна десятину в Ізраїлі на спадщину взамін за їхню службу, бо вони виконують службу skinii заповіту» (Числ. 18:21). Далі говориться, що й левити повинні давати десятину для Господа (Лев. 18:26). Отже, десятина встановлена для підтримки слуг у храмі Божому.

Доки ізраїльтяни лишалися вірними Богові, вони платили десятину, як тільки відверталися від Бога, то зараз же припиняли робити це. Подібну ситуацію можна спостерігати і в наші дні. Хто повністю віддав себе Богові, той на пожертвування дивиться як на дещо зовсім зрозуміле, і навіть як на власний привілей. Байдужі будуть завжди старатися відшукати у Біблії виправдання для своєї байдужості та скупості. Хто шкодує дати десятину, від того важко чекати жертвності.

Коли у теперішні часи заходить мова про десятину, то з уст тих, хто служить мамоні, почуєш: «Ми ж нині живемо не під законом, а під благодаттю, і тому Господь не чекає від нас десятини». Таким потрібно заперечити: «Закон вище благодаті? Якщо під законом, коли царювали лише обов'язки при мінімумі благословіння, була така жертвність, то чи не повинні ми, маючи нині незмірні благословіння благодаттю, бути готовими приносити ще більші жертви?»

Нижче наведені приклади вкажуть нам на значення та важливість десятини:

1. Закон є лише тінню майбутніх благ (Євр. 10:1), тобто він є ніби рамкою, у котру будуть вкладені майбутні блага. Отже, ми бачимо, що постанови закону зовсім не скасовані Новим Заповітом, але в них влилася лише благодать, дарована на Голгофі, котра стала змістом кожного закону, включаючи і десятину. Десятина під законом була лише обов'язком і не містила в собі ніякої радості чи благословення, тоді як під благодаттю

вона наповнилася чудовим змістом, роблячи того, хто добровільно дає, учасником благодаті у Царстві Божому.

2. Жертви під законом стікають усі до однієї великої жертви на Голгофі. Нині кожний грішник, віддаючись Богові, приносить жертву за свої гріхи, звертаючи свій погляд на Голгофу, і ототожнює себе з жертвою на Голгофі.

3. Посада первосвященника також не скасована, а лише вдосконалена в особі Христа, Котрий, одного разу увійшовши у Святеє Святих, представив нас там, як представляв священник народ Старого Заповіту (Євр. 9:24, 28; 10:9-21).

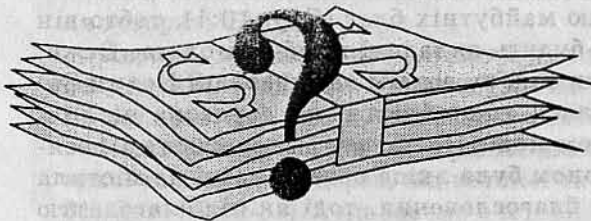
Десятина — основа наших жертв

Десятина — це мінімум, котрим ми можемо і повинні служити Господу. Крім десятини, нам потрібно ще жертвувати на справу Божу, як це робили ізраїльтяни Старого Заповіту, щоб ні у Домі Божому, ні в справах Божих не було нестачі.

На заперечення, що у Новому Заповіті немає основи для давання десятини, ми вкажемо лише на слова Христа фарисеям, що вони дають десятину з дрібниць, а про суд та любов Божу не дбають. Він говорить їм: «Горе вам, фарисеям, бо ви десятину даєте з м'яти та рути й усякого зілля, але обминаєте суд та Божу любов; це треба робити і того не лишати» (Лук. 11:42). Ці слова Христа чітко вказують нам, що Христос не лише не зменшує значення десятини, але вважає її потрібною, звелівши її не припиняти.

У листах апостолів про десятину прямо не згадується, як не згадується там і про обов'язки ходити на зібрання, про обов'язки брати участь в будівництві молитовних будинків, підтримувати проповідника і т. і., бо усі ці питання залишені нерозглянутими як зрозумілі самі собою. Якщо апостол Павло у листах до коринтян нічого не згадує про десятину, то це не означає, що він вважає її непотрібною. Якщо ми уважно прочитаємо 1 Кор. 16:2, то не буде неправдою, якщо за цими словами ми побачимо десятину. Тут іде мова про збори поза постійними зборами на потреби громади, і тому апостол, говорячи про їхні розміри, каже: «...нехай кожен із вас відкладає собі та збирає згідно з тим, як ведеться йому...» (1 Кор.

16:2). Також і в 2 Кор. 9:7 нічого неможливо вичитати проти десятини, бо все це відноситься до пожертвувань понад десятину, розмір яких — «нехай кожен дає, як серце йому призволяє»

— не означає, що ми можемо давати скільки нам захочеться, а відповідно до того, як прихилить наше серце до цього Господь. Я знав одного брата, котрий ще в суботу запасався найдрібнішими монетами, щоб в неділю їх покласти на тарілку у зібранні. Цей брат не був бідним, а навіть збагачувався безупинно; він виділяв за бажанням серця свого.

З листа до коринтян ми можемо узагальнити, що десятина давалася на будівництво церков та підтримку і розвиток справи Божої. Крім десятини, ще приносили пожертви і на інші цілі, наприклад, для потреби братів у Єрусалимі. Цікаво, що і в ті часи були також нерадї, що казали: «Навіщо відсилати гроші в інше місто, невже ми тут маємо мало бідних?» Це небажання до пожертв та спроба відшукати виправдання для своєї скупості спонукала апостола Павла написати коринтянам слова: «Хто скупю сіє, — той скупю й жатиме, а хто щедру сіє, — той щедру й жатиме. Нехай кожен дає, як серце йому призволяє, — не в смутку й не з примусу».

Як тоді, так і тепер, тим, хто підіймає голос проти пожертв, варто пам'ятати слова апостола Павла: «Бог любить того, хто з радістю дає» (2 Кор. 9:7).

Якщо ми уважно вчитасямося в Слово Боже, то побачимо, що віруючі в апостольські часи приносили пожертви більші, ніж ізраїльтяни у Старому Заповіті. Віруючі у Єрусалимі давали не лише десятину, але й приносили апостолам весь маєток. Ось приклад, даний нам Богом, за яким потрібно слідувати, який повинен нас спонукати до більших пожертв.

Апостол Павло схвалює церкву у Македонії, яка у пожертвуваннях перевершила усі інші церкви, незважаючи на те, що сама була бідною (2 Кор. 8:1-5).

Пожертвування приносить благословення

Благословення є головною ознакою нашого тісного спілкування з Богом. Якщо ми добровільно несемо тягар та обов'язки розповсюдження Євангелії, даючи кошти з того, що нам посилає Господь, то ми викликаємо на себе благословення Боже. Про благословення та його розмір не дано судити, його посилає Господь, його Він і міряє. Цього часто не бажають визнавати діти Божі і нерідко розуміють це після випробувань. Декілька років тому мені довелося мати зібрання у невеликій громаді, керуючий якою попередив мене, щоб я нічого не говорив за жертвування, бо нагадування про них може негативно вплинути на братів.

Під час зібрання я відчув деяку пригніченість братів цієї громади, що пояснювалася відсутністю радості жертвувань.

Керуючий жалівся мені, що у церкві за останній час немає ні

новонавернених, ні охрещених Духом Святим. Це дало мені можливість пояснити практичну дію спасіння, вказавши, що наше надбання вже не належить нам, а Богові. Для підтвердження цього я зіслався на вірш з книги пророка Малахії, промовляючи: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була у Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, — промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір» (Мал. 3:10).

— Так-то так, але ж це не стосується десятини і має духовне значення, — відповів керуючий.

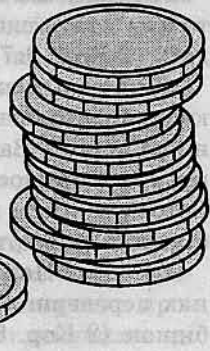
— Як ви можете такому зрозумілому місцю Святого Письма надавати інше значення через «духовне розуміння», позбавляючи його внутрішньої сили? Якщо Слово Боже говорить, наприклад, нам «не впивайся вином» (Ефес. 5:18), то невже ми повинні розуміти це у духовному плані? Звичайно, ні. Ми повинні це розуміти у прямому значенні, як і те благословення, що обіцяє нам Господь через Малахію.

Диявол усіма способами намагається утримати дітей Божих від по жертвування, щоб затримати розвиток проповіді Євангелії.

Все-таки, як стало можливим, що Євангелія розповсюдилася серед поган, а після війни — й у Східній Європі? Це стало можливим лише тому, що тисячі тисяч дітей Божих зрозуміли необхідність десятини і цим полегшили працівникам ниви Божої їх працю проповіді Євангелії.

Якщо обмежимося по жертвою лише десятини, то особисто ми ще нічого не даємо від себе Господеві. Якщо ми зайемо будь-яку суму і зобов'яжемося повернути її з процентами, то, віддаючи її, ми нічого не даруємо позикодавцю, а віддаємо лише те, що йому належить. Так є і з десятиною стосовно Бога. Наше життя і наш маєток — все це блага, позичені нами у Бога, бо ми самі нічого не заслужили і не заробили. Бог бажає мати десятину з усіх матеріальних благословень, включаючи наше здоров'я та силу до праці — це Його умова. Якщо ми не віддаємо Богові десятину, то крадемо її у Бога. Бо Господь говорить Ізраїлю: «Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: «Чим ми Тебе обманули? — десятиною та по жертвою! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманули, о люду ти весь! Принесіть же ви всі десятини до дому скарбниці, щоб страва була у Моїм храмі» (Мал. 3:8-10).

Подібно ізраїльтянам багато дітей Божих обкрадає Бога, обма-

нюючи Його, але краще нехай вони принесуть всі десятини у дім сховища, бо рано чи пізно Він всіх покличе для відповіді.

Порахуйте лише, скільки ви до свого навернення пожертвували дияволові та світові, викинувши численні суми на тютюн, горілку, вбрання та інші задоволення. Якщо Бог дорожчий для вас, ніж прикраси світу цього, то чому ж ви не приносите Йому пожертвувань більших, ніж у свій час князю світу цього?

Є такі брати, що запрошують до себе з далеких місць братів, не думаючи про те, чи має брат гроші на дорогу. Правда, немало і протилежних прикладів. Пригадується один брат з Польщі, у будинку якого один проповідник мав зібрання. Під кінець богослужіння цей брат сказав проповіднику: «Господь на конюшні має пару коней, і Він сказав мені, що я повинен запрягти їх і відвезти тебе на станцію». Коли проповідник здивовано поглянув на брата, що дав йому таку пропозицію, то той відповів: «Раніше, ніж навчитися, як жити, я дорого заплатив за навчання. Я давно навернувся до Господа, але мені постійно не вистачало то засобів, то часу зробити що-небудь для Бога. Мені вистачало, щоб добре одягнути мою сім'ю, щоб покращити своє господарство, відкласти у касу на майбутнє, а для Бога нічого не лишалося. Але ось почалася війна. Під час війни я втратив все: і худобу, і коней, хата моя згоріла, гроші пропали. Після війни почав відбудовуватися, а для Бога знову-таки нічого не лишалося. Незабаром господарство почало налагоджуватися, я знову почав жити добре та складати гроші на чорний день. Тут почали більшовики на Польщу наступати і відібрали все накопичене. Тоді я зрозумів мову Господню і віддав Богові все своє господарство: моїх коней, корів, весь маєток, все, що мені потім довірив Господь».

Було б добре, щоби всі діти Божі прислухалися до слів цього брата та взяли собі з них науку.

Бог не змушує нас ні до десятини, ні до жертвувань, але Він буде судити нас відповідно до справ наших: «Бо мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, — чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10).

Дорогі читачі, зважуйте себе перед лицем Бога, чи чините ви за волею Бога, чи є ви добровільними дарувальниками, а чи знаходитеся у кайданах мамони. Звільніться скоріше від цього полону, віддавши Господеві, що Йому належить, щоб проповідь Євангелії могла розповсюджуватися і щоб могла досягнути тих сердець, котрі перебувають у смертній тіні.

Це любов

Чому так? Чому серце болить
І за кожну розтоптану квітку,
І за ще одну втрачену мить,
За поранену в груди лебідку?

Що за біль? Може, ніжність? Любов?
Так, любов, що охоплює душу,
Що до відчаю збурює кров —
Про яку говорити я мушу.

Це є те, що дарує Сам Бог,
Бо любов ю наповнене небо.
Ми з любов'ю дійдемо удвох,
Бо дійти нам туди ой як треба!

Це любов. Та святе почуття.
Що на лютому холоді гріло,
За яке віддавали життя,
За яке на багаттях горіли.

За яке на гортурі шлях,
За яке у Сибірі вмірало
І по тюрмах роками гнили,
Та любові вогню не зрікались.

Це є те, що в часи давнини
Спонукало Христа до розп'яття —
На Голгофі з моєї вини
Став Господь, за законом, прокляттям.

Це є те, що у силі своїй
Кожен день усе дужче палає.
Хай же Бог у любові Своїй
Наші спраглі серця об'єднає!

Гімн про любов

(1 Кор. 13:1-8)

Всі чують звук мій, але слів не чути,
Бодай — то ангольських чи людських мов.
Як мідь дзвінка чи бубон я гудячий.
Причина? Десь поділася любов.
І коли можу я пророкувати,
Всі знаю таємниці і знання,
Коли роблю я все це без любові, —
Ніщо не вартий перед небом я.
Погляньте: маю я велику віру,
Що можу переставити будь-що,
Та як не маю в серці я любові
До ближнього і Бога — я ніщо.
І навіть як роздам свої маєтки,
І тіло я на спалення віддам,
Та без любові марна моя жертва,
Я без пожитку залишуся сам.
Любов довготерпить, не заздрить зовсім,
Спонука милосердя й простоти,
Вона не в почестях і не у славі,
А в скромності приводить до мети.
Ніколи не шукає тільки свого.
В нечемності і гніві — не любов.
Ніколи не подумає лихого.
Щасливий той, хто скарб цей вже знайшов!
Неправді не радіє, лише правді,
В терпінні її радісний порив,
Все зносить, сподівається і вірить,
І квіткою багряною горить.
Така любов не може перестати,
Хай зникаються усі знання земні,
Припиняться пророцтва, змовкнуть мови!
Любов — це найдорожче на землі!

* * *
У світі від життєвого порога
Потрібно крокувати до мети.
Візьми з собою Господа в дорогу,
Він буде із тобою йти завжди!

Візьми з собою Господа в дорогу,
Не на іконі, срібному хресті —
У серце ти візьми Його. Він буде
Зорею провідною у житті.

Поклич з собою Господа в дорогу
Що на землі без Нього варті ми?
Та не впаде, проте, без волі Бога
І волосина нам із голови.

Він допоможе і теплом зігріє,
Відкриє сонце у похмурий день
І волю в слові Божому відкриє,
Навчить співати радісних пісень.

Голодному пошле Господь поживу,
Коли ти спраглий — йди до Нього, пий!
Зів яким квіткам подарує зливу
І тебе не кине в боротьбі важкій.

Бог бачить все. Його пресвітле око
Переглядає всі кінці землі.
Він бачить, як летять пташки високо
І як вирує світ в гріхах і злі.

Він бачить, як у сумнівах, стражданнях
Покаялася ще одна душа,
Порадувала небо покаянням,
У путь нелегку Господа взяла.

Щоб в твоєму серці не було тривоги,
Як далі жити, як шлях земний пройти,
Візьми з собою Господа в дорогу,
Тобі Він допоможе у житті!

*свт. Мар'янівка,
Волинська обл.*

Чи готовий ти залишитися?

одина?

«Та вже не побачив його...» (2 Цар. 2:12).

Чудово бути разом з Іллею, якого Бог послав на твою життєву дорогу. Але пам'ятай, прийде час — і Іллі з тобою не буде. Сьогодні ти насолоджуєшся спілкуванням з ним, але однієї миті вогненна колісниця вас розлучить — і в тебе не буде більше духовного наставника. У відчаї ти вигукнеш: «Батеньку мій, батеньку! Я не можу обійтися без тебе!», але Бог тобі відповість: «Тепер ти повинен іти один!» Ти можеш в скорботі своєї душі розривати одягу, але Іллі немає, його більше не побачиш на землі...

Один ти будеш стояти біля свого «Йордану», і ніхто крім тебе не понесе відповідальності за твої вчинки. Марно говорити, що ти не можеш іти: Ілля вознесений, і ти повинен іти один. Настав час перевірити, чому навчився, знаходячись поряд з людиною Божою. Якщо ти хочеш знати, чи проявить Бог Свою силу в тобі, як в Іллі, тоді йди через свій «Йордан».

Раніше ти бачив, як Ілля, прийшовши в Єрихон, творив там великі діла. Коли ти наблизитися до свого «Єрихону», тобі захочеться, щоб хтось інший зробив все необхідне для людей (2 Цар. 2:19-22). Але коли ти залишишся вірним тому, чому навчив тебе Ілля, ти все ж візьмешся за діло і отримаєш впевненість, що Бог з тобою.

Тобі прийдеться прийняти наругу та ганьбу біля твого «Вефіля» (2 Цар. 2:23). Тут ти зрозумієш, що прийшов кінець твоєї власної мудрості і наблизився початок мудрості Божої. Не панікуй, а залишайся вірним Богу, і Він проявить Свою силу так, що і твоє життя буде жертвним. Застосуй на практиці те, чому навчив тебе Ілля, користуйся його плащем і молися. Довірся Богу і не шукай більше Іллю — така Божа воля. Бог знає, до якого часу тобі потрібна людина Божа. ■

Євангеліст Індії

Подвиг першого і, без перебільшення, найбільшого місіонера Індії Вільяма Карея ось уже дві сотні років є прикладом для наслідування молодим людям, які бажають присвятити себе служінню Богові. Результати його праці помітні ще й сьогодні. Народився майбутній євангеліст 17 серпня 1761 року у селі Паулерспур (Англія) у сім'ї скромного ткача. В молодості відзначався спостережливістю та доброю пам'яттю, але бідність не дозволила отримати належної освіти, пізніше довелося працювати шевцем. Шив чоботи, а у його серці розгорялося бажання стати проповідником. І хоча згодом він і став ним, це до кінця не задовольнило молодого Карея. У 1789 році він виступає ініціатором створення Місіонерського Товариства. Воно стало стартовим майданчиком для майбутньої праці у далекій Індії. Пропонуємо уривки із нарисів про працю Вільяма Карея у цій країні зі збірника «Герои веры».

В Зірампур

На правому березі р. Гугли, 5 миль вище Калькути, була розташована маленька датська колонія Зірампур, якій судилося на довгі роки стати батьківщиною наших місіонерів.

10 січня 1800 року Карей прибув в Зірампур зі своїми чотирма дітьми і дружиною, здоров'я якої було тоді у критичному стані. Губернатор прийняв його щирсердечно; але з приміщенням тут було скрутно. Було зроблено безліч зусиль, щоб знайти необхідний будинок, але безуспішно. Карею прийшла думка збудувати шість будиночків із циновок, кожний з трьох або чотирьох кімнат, одну таку ж школу, одну велику залу для богослужінь і один будинок для типографії. Однак, виявилось, що місце, де повинні були бути збудовані ці приміщення, не відповідає вимогам. Накінець вирішили придбати в центрі міста великий дім.

Тепер у них була велика веранда, сіни і дві кімнати з кожного боку. Спереду — дві окремі кімнати і, крім того, була ще комірчина, яку можна було пристосувати для друкарні.

Ще в час перебування Карея в Муднабатті йому вдалося придбати за газетною об'явою хороше обладнання для друкарні. Це безцінне надбан-

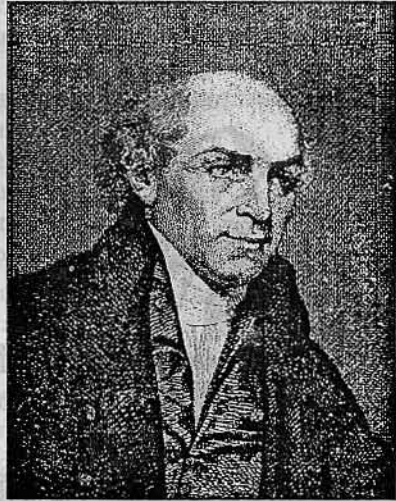
ня було розміщене в новому будинку і пізніше принесло справі місіонерів надзвичайно велику користь.

При всіх цих сприятливих умовах було однак допущено Карею нове випробування, а саме: смерть забрала у нього двох друзів — Гранда і Брюнсдена. Невдовзі за ними пішов Фунтен, і таким чином вся важка праця лягла на плечі трьох чоловік: Карей, Варда і Маршмана.

Ось одна цитата із місіонерського щоденника: «18 січня 1800 р. На цьому тижні ми встановили правила і розпорядок в нашій сім'ї. Ми всі проповідуємо і молимося почергово. Кожний по черзі бере на себе турботу про всі сімейні справи впродовж місяця. Брат Карей вибраний скарбником і завідувачим аптечкою. Брат Фунтен — бібліотекарем. Одне з головних наших правил — це те, що ніхто не може вирішувати якої-небудь справи сам по собі, і все, що набувається, надходить в користування всієї місії».

Після семимісячної практики виянилось наскільки корисний наступний розпорядок роботи.

«О 6 годині ми всі встаємо, брат Карей іде в свій садок, брат Маршман

відправляється о 7 годині в школу, тоді як брат Брунсден зі мною і Феліксом іде в друкарню. О 8 годині дзвін закликає всіх на молитву, і ми, зібравшись у вестибюлі, співаємо, читаємо і молимося. Потім снідаємо. Далі брат Карей приступає до своїх перекладів і працює над коректурними листами. Після цього працюємо в друкарні, робимо набір і протягом тижня друкуємо більше двох тисяч листів. О 12 годині ми вдруге снідаємо, потім купаємося, читаємо або ж іншим чином відпочиваємо до обіду, який починається о третій годині. За їжею вільно обговорюємо будь-який біблійний текст, що, вважаємо, дуже корисно. Брат і сестра Маршман залишаються в своїй школі до 2 години. Якщо справи дозволяють, то в післяобідній час я вивчаю бенгальську мову, читаю або бесіду з браміном. О 7 годині ми п'ємо чай і легко вечеряємо. Два рази на тиждень ми проповідуємо по-бенгальськи, в четвер маємо зібрання, на якому обмінюємось один з одним своїм досвідом. В суботу після обіду упорядковуємо зроблене нами за тиждень і обговорюємо найважливіші питання. В другий понеділок кожного місяця ми регулярно збираємося і разом молимося про навернення бенгальців до християнства, ввечері наші молитви линуць до неба за розповсюдження Євангелії по всьому світу».

Три важливі події

Три події великого значення відбулися в той час, коли наші місіонери перебували в Зірампур: хрещення першого індуса, наведеного до християнства, потім — перше видання Нового Завіту бенгальською мовою і, нарешті, запрошення Карей професором в університет у фортецю Вілліам. Ім'я першого індуса, що прийняв хрещення, було Кришну Паль; за професією він був столяром, який через вивих руки змушений був шукати медичну допомогу у місіонерів.

Ось як проходило це хрещення.

Брат Карей сказав декілька слів по-бенгальськи, пояснивши, щоб ми не вважали річку святою, що вода є не більше, як вода. Після молитви

Карей зійшов вниз до води, ведучи за руку свого сина Фелікса, над яким звершив хрещення зануренням. Потім ввійшов Кришну, хрещення якого було звершено зі словом бенгальською мовою. Все кругом було тихе, сповнене уваги.

Губернатор не в змозі був стримати сліз, всі присутні були повністю під впливом цього нового для них торжества. Я
ніколи

Мал. В. Сергійчука

раніше не був присутній при такому радісному хрещенні, і воно справило на мене глибоке враження.

Ви, боги з каменя та глини! Чи тремтіли ви, коли ваш колишній прихильник в ім'я Отця, Сина і Святого Духа струшував порох зі своїх ніг? Коли Кришну після хрещення одягнувся, якась німецька дама підійшла до нього, взяла дві його руки в свої і хоч не могла порозумітися з ним, але її глибокий погляд був настільки переповнений почуттями, що було зрозуміло, як від щирого серця вона дякувала новому християнину за те, що він повністю відрікся від служіння дияволу.

Другою важливою подією цього періоду було видання Нового Заповіту бенгальською мовою.

Днем подяки було 7 січня 1801 р. В цей день були видані перші 2000 екземплярів Нового Завіту і, крім того, окремо 500 екземплярів Євангелії від Матвія. 50 Нових Завітів були продані ще до видання за 32 рупії за попереднім замовленням. В особливому зібранні подякували Господу за те, що так широко проявив Він милість Свою, і до цього служіння подяки місіонерів приєдналися брати і сестри індуси. Кришну молився, а Карей вів бесіду англійською та бенгальською мовами на тему: «Слово Христове хай вселяється в вас щедро». Потім була знову врочиство заспівана пісня, складена для цього випадку Маршманом.

Третя важлива подія цього часу — запропоновано Карею професорську кафедру в Вищій Школі у фортеці Вілліам. Цей чудовий заклад був заснований лордом Уельслеєм, який, як британський генерал-губернатор Індії, прийшов до висновку, що така школа вкрай необхідна, щоб підготовляти громадських чиновників, які там знайомилися б з місцевою мовою.

Першим обов'язком Карей було викладання бенгальської мови. Потім приєднався санскрит і магаратті, і він отримав за це оклад у 600 фунтів стерлінгів за рік. Однак, з безкорисливістю, яку важко зустріти, він залишав у себе з цієї великої суми лише стільки, скільки потрібно було на витрати. Це складало якихось 800 марок; решта залишалось для цілей місії.

Карей як перекладач

Праця над перекладом Біблії для поган набагато складніша, ніж здається. В цьому випадку потрібно не тільки дослівно перекласти, а також передати науку, викладену в Святому Писанні, відповідно до рівня свідомості цього контингенту людей. У мові язичників дуже часто не вистачає слів для ясного розуміння Біблії, як, наприклад, «покаяння», «віра», «прощення», «спасіння», «освячення» та інших. Деякі алегорії Біблії для багатьох народів зовсім незрозумілі, тому що рослини і тварини, які введені в алегорію, цілком їм невідомі.

Але кого Бог вибрав для праці перекладача, той в змозі не тільки проповідувати, але і виконувати роботу, що дуже допоможе для майбутніх поколінь місіонерів.

Ще під час багатомісячної подорожі з Англії до Індії Карей так раціонально використовував свій час, що ще до приїзду в Індію міг писати по-бенгальськи. Два місяці після приїзду він приступив до перекладу першої книги Мойсея.

Як тільки частина Біблії була готова, Карей взявся читати її вголос багатьом сотням місцевих жителів, щоб впевнитись, наскільки вона їм зрозуміла. На жаль, повинен був визнати, як важко цим біднякам зрозуміти слово Боже, особливо такі релігійні поняття, як любов, каяття і тисячі інших, бо в їхній повсякденній мові не було подібних слів. Однак, не розчаровуючись цим, він наполегливо і з натхненням продовжував свою працю все далі і далі.

В кінці 1795 р. він приступив до ширшого опрацювання граматики і разом з тим взявся за велику роботу складання словника, а в середині наступного року вже міг сповістити про виготовлення Нового Завіту і п'яти книг Мойсеевих.

1809 р. був пам'ятним роком: вийшов в світ повний текст Біблії бенгальською мовою. Брати були вірними помічниками Карей в цій праці і з його боку знаходили повну підтримку.

Праця перекладача Святого Письма продовжувалась з сердечним запалом, так що перед смертю Карей Біблія в повному об'ємі та частини її були перекладені на сорок мов і говірок.

Карей як засновник місіонерської школи

З самого початку Карей і його друзі ясно розуміли, яке значення для евангелізації краю, якщо ставитися до цього серйозно, могли мати місцеві проповідники. Сама собою з'явилась потреба в закладі, який готував би місцевих проповідників. В такому за-

кладі можна було б приймати тих людей, які разом з відповідними здібностями мали б потребу і бажання чинити справу Божу.

В 1817 році в здійсненні давно наміченої мети було досягнуто значного успіху, і Карей писав Рілянду: «Ми придбали ділянку землі суміжну з ділянкою нашої місії, на якій знаходиться старий будинок, де достатньо місця для тих, кого приведе до нас Господь. Я з радістю надіюсь, що поки Господь мене покличе до Себе, я ще побачу на місці старого будинку новий, бо вважаю надзвичайно важливим виховати якомога більшу кількість місцевих пастирів для своїх братів, бо англійські місіонери ніколи не будуть спроможні повністю євангелізувати Індію».

Вже в наступному році було оголошено про заснування школи для проповідників. Місіонер Вард виїхав в Англію і Америку, щоб зібрати кошти для підтримки місцевих студентів. Король датський подарував місіонерам великий будинок в Зірампур і надав новій школі права вищого учбового закладу. Під благословенням Господнім школа розвинулась в розсадник християнства і підготувала для Нього тисячі працівників.

* * *

Милість Божа дала можливість Вільяму Карею впродовж сорока одного року працювати для добробуту Індії. За весь цей довгий відрізок часу він безвиїздно перебував в цій країні і переніс декілька тяжких сімейних випробовувань. Найважчим з них була довготривала хвороба його дружини. Впродовж дванадцяти років вона страждала душевним недугом, і за нею необхідний був постійний догляд. В кінці 1807 р. дружина Карея померла від тяжкої лихоманки. Через рік Бог дав йому другу дружину в особі Шарлоти Емилін Румор, родом з дворянської сім'ї з Шлезвіга. В ній Карей знайшов супутницю життя, глибоко релігійну і досвідчену, яка повністю ввійшла в місіонерську працю і створила щасливий затишок в домі свого чоловіка. На тринадцятому році шлюбу Господь покликав її до Себе. Карей ще більше тринадцяти років зверщував свою земну подорож, повністю захоплений бажанням розширити в Індії царство Христове. Весь час він був надзвичайно діяльним і навіть тоді, коли вже міг лише сидіти і лежати, все ще керував коректурою Святого Писання.

9 червня 1834 року на 73 році життя Карей відійшов до свого Спасителя, на Якого так покладався і Якому так довго з покорою служив. Його тіло було поховане в Індії на місіонерському кладовищі, в похованні брали участь представники британського і датського урядів, інші місіонерські товариства, місцеві громади.

Їжа змія

Їжа змія

Нам буває незрозуміло, чому народжений згори християнин часто піддається жахливим спокусам і нападкам з боку диявола?

Ми не маємо на увазі лише зовнішні нападки, але також і їх наслідки, які спричиняють християнину страждання. Відповідь на це питання ми знаходимо на початку книги Буття, де говориться про гріхопадіння першої людини. «І сказав Господь Бог змію: «За те, що ти зробив це, проклятий ти над усю худобу, і над усю звірину польову; ти будеш ходити на череві твоєму, і будеш їсти порох у всі дні життя твого».

А далі говорить Бог людині: «В поті лица свого ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо ти з неї взятий. Бо ти порох, — і до пороху вернешся» (Буття 3:14-19).

Відверто кажучи, змії не харчується порохом (тобто землею); він їсть різні дрібні тварини. Висловлюючись символічно (і духовно), змії є образом диявола — Люцифера, і він живиться тілесною природою Адама (людини).

«Так і написано: «Перша людина Адам став душею живою», а останній Адам — то дух оживляючий. Та не перше духовне, а звичайне, а потім духовне. Перша людина — із землі, земна, друга Людина — Господь з неба. Який земний, такі й земні, і Який небесний, такі й небесні» (1 Кор. 15:45-48).

Кожен християнин живе або за природою першого (тілесного) Адама, або за природою другого Адама, духовного, причетного до небесного — Христа Ісуса.

Перший Адам, тілесна людина, не сприймає того, що від Духа Божого, так як його складник — порох. Він живе відповідно до старої природи, будує земне і роздумує лише про земне. Коли ж він прийшов у спільність з Богом і Дух Святий народив його, людина стала причетною до нової природи другого Адама.

З цього часу від людини залежить її життя, — в покорі новому Адаму чи в покорі попередній природі першого Адама. Чим більше від природи нової людини, тим більше плодів віри і святості. І навпаки, — чим більше від природи старої людини, тим більше гріха, більше пороку — їжі змія.

Апостол Павло повчав: «Благаю вас, любі, як приходьків та подорожніх, щоб ви здержувались від тілесних пожадливостей, що воюють проти душі» (1 Петра 2:11).

Як пожежа живиться плодами недбалої поведінки з вогнем, так і змії (диявол) живиться порохом земних, гріховних діл людини.

Ісус, будучи образом Бога Всевишнього на землі, говорить про Себе: «Небагато вже Я говоритиму з вами, бо надходить князь світу цього, а в Мені він нічого не має...» Тобто нічого спільного з гріховним. Нічого спільного з дияволом і його природою. І диявол не має влади над Ісусом, алілуя! Диявол (старий змії) не може знайти для себе їжі в тих християнах, які повністю з'єднані з Христом в Бозі, живуть обновленою природою воскреслої з Христом нової людини в нетліючій красі святого життя. І влади над ними диявол не має, так як вони нічого не мають з того, що належить йому. Благословен Господь!

«Тому то, браття, ми не боржники тіла, щоб жити за тілом; бо коли живете за тілом, то маєте вмерти, а коли Духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити» (Рим. 8:12,13).

«Отож, умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження... якщо скинули з себе людину стародавню з її вчинками, та зодягнулися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя її...» (Кол. 3:5-10). Їжею змія (диявола) є діла плоті (Гал. 5:19-21), діла Адамового пороку. Там, де більше таких діл, диявол живиться ними і торжествує. Голодує він, коли в сім'ї, церкві, суспільстві царить мир, любов, святість... Господь допускає спокуси для очищення, переплавлення і звільнення від діл старої природи людини, щоб християнин міг сповна одягнутися в нового Адама, створеного за Божою подобою Духом.

Їжа християнина

Ісус Христос прийшов в цей світ виконати волю Отця Свого. Він сам говорить про Себе: «Моя їжа є творити волю Пославшого Мене і звершити справу Його» (Ів. 4:34). Ніхто не може жити без їжі, в тому числі і християнин. Для того, щоб духовно жити і рости, потрібно живитись здоровою, корисною духовною їжею. Християнин і живиться, і насолоджується, коли воля Ісуса Христа виконується в його житті! Саме в цьому полягає вся мета, завдання і призначення життя християнина. Щоб людина могла виконувати будь-яку працю, їй потрібна їжа. Людина сама нічого робити не може; вона навіть не в змозі тримати себе на ногах. Виконання ж духовної праці ще важливіше, воно потребує особливої духовної їжі. Якщо ви побажаєте бачити духовно здорового християнина, невтомного працівника Христового, то це неодмінно буде той, який розіп'яв плоть свою з пристрастями, в кого Адамів порох під ногами; його сила діє через особисте спілкування з Христом у Дусі Святому.

Саме до таких справжніх християн Господь звертається вісім разів у книзі Об'явлення і називає їх переможцями. Говорячи по-людськи, боротьба зі змієм не є легкою. Як рак живиться клітинами людського тіла, що розкладаються, так і змії живиться порохом гріховної природи старого Адама (тіла).

З Христової точки зору, боротьба зі змієм не наша, але Господня; його Христос переміг, так як в Ньому перебуває вся повнота Божественності тілесно (Кол. 2:9); в Ньому не знайшлося нічого з Адамового пороху — їжі змія.

Перемагаєм і ми, набувши образ Христа і озброївшись Його якостями.

Якщо ми будемо щоденно вживати зі столу достатку Христової благодаті, і наша внутрішня людина буде все більше і більше оновлюватися, для змія не залишиться більше пороху Адамового для їжі. Правдиве народження згори полягає у набутті Христової природи людиною. Така природа призводить до тісної спорідненості між Христом і християнином. Так і написано: «Та однак стоїть міцна Божа основа та має печатку оцю: «Господь знає тих, хто Його», та: «Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господне ім'я називає!» (2 Тим. 2:19).

Дмитро БЕСПАЛОВ,
«Християнський вестник», 1973 р.

Надто близько до межі Єгипту

«І промовив Господь до Мойсея: «Що ти до Мене кличеш? Говори до синів Ізраїлевих, нехай рушають (ідуть вперед)!» (Вихід 14:15).

День нашого навернення від гріхів до Бога є тільки першим кроком в нашому духовному мандруванні, яке закінчиться не раніше, як ми досягнемо кінцевої мети — досконалості. Ми повинні йти безперервно вперед. Таке було і повеління Боже Ізраїлю, коли він підійшов до Червоного моря. Ізраїль наблизився до межі Єгипту, але кінцевою метою Ізраїля була земля обітована — Ханаан, «місце перемоги». Отже, господь наказує «йти вперед та вперед!» Не назад нам треба оглядатися на наше попереднє старе життя, а прямувати все вперед і вперед, зростаючи «в благодаті і в пізнанні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа». Коли Ізраїль оглядався назад, на Єгипет, а це траплялося не раз, він згадував залишені там цибулю та часник; і тоді рух Ізраїля вперед зупинявся, і йому приходилося повертатися назад і блукати по пустелі. Коли дружина Лотова «озирнулася позад себе», вона стала соляним стовпом.

Чи йдете ви, віруючий друже, вперед? Коли б ви пороздумували про роки вашого християнського шляху, то скажіть, на скільки великого прогресу ви досягли? Чим ближче будемо ми до Ханаану, тим далі позаду залишиться Єгипет. На жаль, надто багато християн стараються визначити, як близько від них Єгипет. Вони наче хочуть вирішити, як близько до прірви можна їм їхати, щоб не впасти в неї. Те ж саме може бути правильним і стосовно нас — нам приходиться зустрічатися і мати справу з людьми світу цього; і коли це буває, не живіть надто близько до невіруючого зовнішнього світу, віддаляйтеся від цього настільки, наскільки можливо.

Сталося, що маленький хлопчик упав спросоння з ліжка. Мати запитала його, як це було. Відповідь хлопчини була простою і дуже правильною. Він сказав: «Мені здається, мамо, що я лежав надто близько до краю ліжка». Деякі християни майже завжди «падають з ліжка», тому що вони завжди лежать надто близько до краю постелі. Чи можуть люди визнати вас істинними, відокремленими від світу віруючими; чи світ, бачачи ваше духовне життя, не зможе вирізнити вас від неспасених грішників, тому що між вами і ними немає ніякої відмінності. «Бережи себе чистим!» (1 Тим. 5:22).

«Але ти, о Божа людино, утікай від такого, а женися за праведністю, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю! Змагайся добрим змагом віри, ухопися за вічне життя, до якого й покликаний ти...» (1 Тим. 6:11-12).

Всеукраїнська звітна конференція церков ХВЄП

21-23 травня у м. Києві відбулася Всеукраїнська звітна конференція церков ХВЄП.

На ній були присутні 250 делегатів, які представляли 25 обласних і одне міське (Київське) об'єднання церков ХВЄП.

Серед зарубіжних гостей були І. Зінчик, В. Зігаревич, В. Мурза, Ф. Марчук, Д. Вуд, В. Поляківський, В. Шилюк, Ф. Голік.

Конференція розпочалася молитвою подяки та співом вокальної групи із Київської церкви «Філадельфія». Потім слово було надане гостям.

Відомий радіопроповідник Іван Зінчик коротко розповів про свій шлях до мільйонів людей в Україні побажав Божих благословень у духовній праці.

Волтер Зігаревич, який неодноразово побував у нашій країні і який активно допомагає у створенні церков в Україні сказав проповідь, в основу якої поклав слова ап. Павла до римлян: «Я боржник... , я не соромлюсь... , я готовий...»

Старший єпископ Російської Федерації Володимир Мойсейович Мурза зупинив увагу на тому, що у цій величезній за територією країні, де проживає біля 140 національностей, є дуже багато духовної праці. Він зазначив, що Україна дуже багато робить у плані проповіді Слова Божого в Росії. Там працюють сотні українських місіонерів та благовісників. Красномовний факт: із 33 регіональних єпископів 22 — українці.

В кінці вечірнього засідання було звершено рукопокладання на єпископське служіння заступника єпископа України, директора Київського біблійного інституту, пастора церкви «Філадельфія» Прохора Віктора Семеновича.

Денне засідання розпочалося 22 травня виступом дитячої вокальної групи з тернопільського дитячого сиротинця «Вифлеєм», який було організовано у 1994 році завдяки старанню подружжя Вознюків. Надія Федорівна, яка є директором сиротинця, подякувала усім тим, хто допомагав і допомагає дітям-сиротам, просила і надалі підтримувати та молитись за них.

Із словом привітання до делегатів звернувся представник Східно-слов'янського відділу п'ятидесятників Канади Василь Шевчук, розповів про їхню працю серед українських емігрантів.

Єпископ Одеської області Петро Сердюченко сказав проповідь на тему «Про благочестя», після чого мав слово єпископ п'ятидесятницьких церков Білорусі Федір Кондратович Марчук. Із привітаннями, побажаннями та порадами виступив Андрій Піклик із Канади.

Однією із головних подій конференції, задля чого, власне, вона і

організована, стала звітна доповідь єпископа Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП Миколи Адамовича Мельника. Він зупинився на роботі Союзу за минулий рік та на роботі окремих відділів: навчання (відповідальний В. Прохор), євангелізації (В. Вознюк), зовнішньої місії (М. Синюк), молоді (А. Гук), дитячого та жіночого (В. Деркач), видавництва (В. Прит), міжнародних відносин (В. Наумчик), канцелярії (А. Нечипорук). Доповідач повідомив, що на сьогоднішній день у 1050-ти церквах, що входять у Всеукраїнський Союз, налічується 115 тис. членів, відвідують зібрання (разом з дітьми, молоддю та новонаверненими) близько 600 тисяч. Існує 7 навчальних біблійних закладів, 29 місій. 60% церков мають свої власні молитовні будинки, у них функціонують 300 хорів, 30 оркестрів. У Союзі налічується півтори тисячі пасторів, місіонерів та євангелістів, що мають право священнодійства.

Після закінчення доповіді було зачитане привітання від Східнослов'янського відділу п'ятидесятників Канади, від Фреда Смольчука та Віри Деркач (Канада).

В ході робочого засідання обговорювались питання змін та доповнень до Статуту ВСЦ ХВЄП, до проекту віровчення християн віри євангельської.

Після перерви конференція продовжилась випуском студентів КБІ, на який були запрошені представники влади, різних конфесій, інтелігенція. Завідуючий відділом міжнародних місій Асамблеї Божої США Л. Тріплет вручив почесний диплом доктора богослов'я Голові Союзу ХВЄП М.А. Мельнику. Після цього відбулося урочисте вручення дипломів студентам-випускникам КБІ.

Рукоположення Прохора В. С.
на єпископське служіння

Львівський заочний біблійний інститут

В 1990 році був започаткований Львівський заочний біблійний інститут, для підготовки служителів для західних областей України — Львівської, Тернопільської, Хмельницької, Закарпатської та Чернівецької. На перший курс навчання було зараховано 22-є братів. Перший випуск відбувся в 1994 році. Дипломи про закінчення навчання в ЛЗБІ отримали 19 братів.

Львівський заочний біблійний інститут працює при обласному об'єднанні церков християн віри євангельської Львівської області. Очолює його пастор Кліновський Анатолій Іванович. Програмою навчання передбачено поглиблене вивчення таких предметів, як догматика, гомілетика, бібліологія, історія християнства, екзегетика, пастиреологія, порівняльне богослов'я, християнська етика та інші.

Для викладання цих предметів залучені брати-служителі, що мають великий досвід практичної роботи в церквах нашого братства, зокрема догматику викладає Паночко Михайло Степанович, старший пресвітер церков ХВЕП Львівщини, пастиреологію — єпископ Боечко Василь Михайлович, бібліологію — заступник старшого пресвітера церков ХВЕП Львівської області — Степанюк Богдан Андрійович, гомілету і християнську етику директор інституту — Кліновський Анатолій Іванович. До праці залучені і молоді брати, випускники ЛЗБІ — Ємха Ярослав та Соловій Роман.

На сьогоднішній день ЛЗБІ вже зробив чотири випуски студентів (65 чоловік). Продовжують навчання ще два набори студентів (35 чоловік).

Ми радіємо, що наші випускники стали пасторами багатьох церков в різних областях. Так, наприклад, Саламаха Роман в смт. Красне Львівської області, Бойчук Михайло в м. Теревовлі Тернопільської області, Величко Іван в с. Кам'янка Чернівецької області, Вовна Анатолій в м. Підволочиськ Тернопільської області, Веремій Юрій в м. Івано-Франківську, Готра Василь в Закарпатті, євангеліст Ростислав Мурах на Хмельниччині і багато інших.

Головний результат навчання полягає в тому, що переважна більшість випускників Львівського заочного біблійного інституту задіяні в духовній праці у своїх церквах, несуть здорову науку, їм довірено пресвітерське та дияконське служіння, дехто задіяний в обласній праці.

Брати які мають можливість і бажання навчатись в Львівському заочному біблійному інституті можуть звертатись за адресою:

**290019, м. Львів, вул. Жовківська, 8,
ЛЗБІ, Кліновському А. І.
тел.: (0322) 52-28-08**

◆ Вперше в Україні з 10 до 16 квітня з братським візитом перебував новий завідуючий місіями по СНД Євроазіатського комітету Норвегії Кетіль Салмінін. В канцелярії Союзу він зустрівся з Головою ВСЦ ХВЕП М. А. Мельником, першим заступником В.С. Прохором, пасторами церков м. Києва, євангелістами. Відбулася дружня розмова відносно майбутньої співпраці. Також була організована зустріч у районній адміністрації Ленінградського р-ну із дітьми-сиротами та їхніми опікунами. В присутності представників райадміністрації в особі заступника Голови райадміністрації О.О. Кононенко та В.І. Скворцова, зав. відділом соціального захисту населення, дітям було вручено фінансову допомогу. Кетіль Салмінін також побував у місіонерській школі м. Одеси, де він зустрівся із викладачами та студентами школи.

◆ 11 квітня 1997 р. в м. Рівне відбулося рукопокладання Васильця П.К. — директора Рівненського заочного інституту, та А. Д. Селецького на пастирське служіння (церква «Світанкова зоря»), С. Ільницького на пастирське служіння (церква «Боже спасіння»); А. Борисовця, В.П. Пріта, Д. Головатюка, Давидюка — на дияконське служіння. Рукопокладання звершали Голова Союзу М.А. Мельник, перший заступник Голови Союзу В.С. Прохор, єпископ церков ХВЕ Рівненської області М.А. Мулярчук, пастирі В.Д. Бричка, Р.М. Шкіндер, В.Д. Анто-нюк, М.Свірчук.

◆ 13 квітня у м. Києві відбулося рукопокладання на пастирське служіння в церкві Міжнародна Християнська Асамблея В.І. Ковалю, бакалавра теологічних наук, вчителя КБІ, який рік тому закінчив цей навчальний заклад.

◆ З 11.04. до 18.04.1997 в м. Одесі в канцелярії єпископа Одеського обласного об'єднання відбувалася зустріч-нарада Голови ВСЦ ХВЕП М.А. Мельника з його заступниками В.С. Прохором, Ф.Г. Папроцьким, Є.І. Пилишівим, П.В. Сердиченком. Нарada була викликана рядом питань, які відносяться до життя і діяльності ВСЦ ХВЕП, бажанням покращити працю і відповідальність пастирів та віруючих у церквах, що входять у Союз ХВЕП. Розглянуті питання, що стосуються віровчення ХВЕ і Статуту ВСЦ ХВЕП, внесено деякі пропозиції щодо змін та доповнень, які було запропоновано винести на обговорен-

ня і затвердження Всеукраїнською річною конференцією 21-23 травня 1997 року.

Найактуальнішими питаннями зустрічі-наради було визначення ставлення братства до різних, так званих п'ятидесятиницьких напрямків, таких як неохаризматичні незалежні церкви «Слово віри», «Нове покоління» та інші. Брати одногосно підтримали рішення дати опір псевдовченням і духовним заблудженням, триматися вчення Нового Завіту. Особливу увагу було приділено моралі етики, культури і духовності ХВЄП, а також формам проведення служіння, прославлення і поклоніння Богу.

◆ 21 квітня 1997 р. відбулася зустріч-нарада членів правління Союзу на чолі з Головою Союзу М.А. Мельником з членами пастирського комітету Київського міського об'єднання, членами обласної Ради Київського обласного об'єднання у приміщенні канцелярії Союзу.

На порядку денному стояло питання діяльності Київського обласного та міського об'єднань, про взаємовідношення. Статутів місцевої церкви, обласного об'єднання та Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП, про розподіл духовної та юридичної праці між структурами Союзу для досягнення ефективних результатів евангелізації у Київській області і в м. Києві. Було прийнято пропозицію про створення комісії з представників обох об'єднань, яка буде працювати над виробленням доповнень до Статуту обласного об'єднання.

◆ 24 квітня 1997 р. в приміщенні канцелярії Союзу віруючі церкви «Сілоам» спільно із працівниками канцелярії Союзу і службою соціального забезпечення населення Подільського р-ну приготували благодійний обід для одиноких, престарілих людей, жителів цього р-ну. Із вступним словом звернувся до них пастор церкви «Сілоам» С.М. Вознюк, а потім із пасхальним привітанням — Голова Союзу ХВЄП М.А. Мельник. Після виступів прозвучали евангельські пісні, було роздано «Новий Заповіт», а також запрошення на відвідування богослужінь, які церква «Сілоам» проводить в домі молитви за адресою Вітряні Гори, 6б. Ця акція милосердя є лише добрим початком служіння нужденним, яке «Сілоам» буде і надалі здійснювати в Ім'я Ісуса Христа.

◆ 8 травня 1997 р. відбулося перше засідання координаційного центру з вивчення Біблії, видавництва книг і їх рецензування. На ньому були присутні Голова Союзу ХВЄП М.А. Мельник, перший заступник Голови Союзу

ХВЄП В.С. Прохор, заступник Ф.Г. Папроцький, 7 бакалаврів геологічних наук, випускники КБІ і Московського Теологічного Інституту. Крім цього, в склад центру будуть входити інші вчителі, пастори, служителі Союзу, а також буде надано право дорадчого голосу зарубіжним братам. Центр ставить ціль — підняти авторитет Слова Божого, євангельського вчення на високий рівень, публікувати духовні статті, трактати, програми, книги, підручники, аналізувати друковану продукцію. Присутні одностайно схвалили створення центру і висловили бажання працювати для досягнення намічених цілей. На засіданні С.М. Вознюк, пастор церкви «Сілоам», був обраний відповідальним за роботу центру.

Після цього установчого засідання відбулося 2 робочих засідання, на яких члени центру опрацювали матеріал, що стосувався підготовки новонавернених до водного хрещення.

◆ 9-10 травня відбулося робоче засідання завідуючої відділом недільних шкіл В.І. Деркач з інструкторами недільних шкіл України, на якому було розглянуто роботу клубу «Марія» і розроблено перспективи праці на майбутнє.

◆ 11 травня церква ХВЄП м. Ніжина святкувала 5 річницю з дня її відкриття. З привітальним словом виступили пастор церкви С.Г. Федько, гості з інших церков.

◆ 13 травня в Національному театрі опери ім. Шевченка відбувся урочистий вечір, присвячений Дню матері, і молитовне служіння за жінок всіх конфесій. На ньому були присутні Голова Союзу ХВЄП М.А. Мельник з дружиною, завідувача жіночим і дитячим відділом В.І. Деркач. На вечорі жінкам багатодітних сімей, в тому числі і 20 сестрам із церков ХВЄ м. Києва, були вручені пам'ятні подарунки.

◆ 16 травня відбулося чергове засідання Організаційного комітету з підготовки та відзначення в Україні 2000-ліття Різдва Христового, на якому головував віце-прим'єр-міністр України І.Ф. Курас. Наш Союз ХВЄП представляв перший заступник єпископа Київського міського об'єднання А.М. Козачок. На порядку денному обговорювалися питання про регламент роботи і план засідань Оргкомітету, заходи щодо відзначення свята. Основне завдання Оргкомітету — забезпечення виконання плану ювілейних заходів, затверджених Президентом України, сприяння християнським конфесіям у проведенні релігійно-громадських заходів до цієї дати.

◆ 17-18 травня у м. Кам'янець-Подільський відбулась Перша регіональна конференція християнської молоді Хмельницької, Тернопільської і Чернівецької областей. В перший день виступив І. Баранов з рефератом на тему «Молодіжне християнське служіння», потім А. Гук на тему «Божий поклик». Під час конференції молодь пережила особливу присутність Духа Святого, багато молодих людей були охрещені Духом Святим, а також багато відгукнулися на заклики працювати на ниві Божій. На другий день відбулося загальне молодіжне богослужіння, в якому взяла участь молодь трьох областей. Після закінчення всі присутні висловили щире вдячність місцевій церкві за хорошу організацію конференції.

◆ 10-21 травня американська група місіонерів провела євангелізаційну кампанію у Рівненській, Львівській, Закарпатській, Івано-Франківській, Чернівецькій, Хмельницькій, Тернопільській областях. 2 групи місіонерів по чергові проводили євангелізації і семінари у цих областях.

◆ 19 травня в м. Києві в Інституті релігієзнавства відбулась наукова конференція «Місіонерська діяльність в умовах свободи совісті», на якій виступив Голова Союзу ХВЄП М.А. Мельник з доповіддю на тему: «Співпраця місіонерів України із закордонними місіями і зокрема з українською діаспорою».

◆ 16 травня 1997 року в Острозькому Вищому Колегіумі Національного Університету «Києво-Могилянська Академія» відбулась міжнародна науково-практична конференція на тему: «Основи християнської моралі у вихованні особистості», на якій з доповіддю виступив Голова ВСЦ ХВЄП М.А. Мельник.

◆ 2 червня в приміщенні канцелярії Союзу Голова ВСЦ ХВЄП М.А. Мельник прочитав студентам Інституту релігієзнавства лекцію на тему: «Історія церкви ХВЄП України». Групу студентів очолював професор Інституту релігієзнавства Анатолій Колодний. Після лекції єпископ М.А. Мельник відповів на запитання студентів.

◆ Рішенням правління ВСЦ ХВЄП згідно наказу №3 від 31.05.1997 по ВСЦ ХВЄП Місіонерське Товариство «Євангельський центр» переходить з м. Києва у м. Одесу під відповідальність обласної Ради Одеського обласного об'єднання на чолі з єпископом П.В. Сердиченком.

◆ 8 червня в м. Слов'янську відбулося урочисте відкриття Біблійної школи, на якому були присутні представники обласної ради Донецького обласного об'єднання церков ХВЄП, місцевих церков, гості із місії «Ковчег» (Німеччина). 24 студенти зі Східної України будуть навчатися протягом 6 місяців на пастирів, євангелістів.

Директор Н.К. Цикорова, декан Л. Чеканов, а також викладачі з Києва, Москви, Донецької області прикладуть всі сили, щоб зі школи вийшли зрілі, сповнені Духом та віри служителі Господа Ісуса Христа.

◆ З 9 до 12 червня делегація ВСЦ ХВЄП у складі Голови Союзу, членів правління і комітету перебували на Європейській пастирській конференції у м. Цюріху (Швейцарія), яка проходила у Християнському центрі. Ця конференція була на тему: «Праця і служіння домашньої церкви», яку проводив благословенний пастор Вернер разом із своїми співпрацівниками. Конференція і її матеріали заслуговують уваги для вивчення і втілення в життя місцевих церков для підняття авторитету Слова Божого і служіння Господу, ближнім і всім неспасеним.

◆ 19 червня відбувся випуск студентів Біблійної школи церкви ХВЄП м.Дніпропетровська, пастиром і директором в якій працює бр. Ф.Є.Саган.

МАРЧУК Федір Кіндратович

23 червня 1997 року на 58 році життя відійшов у вічність Голова Союзу Християн Віри Євангельської П'ятидесятників Білорусі, координатор Об'єданого Євразійського Союзу МАРЧУК Федір Кіндратович. Як невтомний працівник на ниві Господній, відданий воїн Ісуса Христа, він завжди боровся за утвердження євангельських істин, відстоював єдність нашого братства, брав активну участь у діяльності і співпраці наших Союзів, Об'єданого Євразійського Союзу. Світла пам'ять про нього залишиться в наших серцях.

Правління Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП

Рівненська обласна звітно-виборна конференція

21 червня у м. Рівне в залі камерної та органної музики відбулася звітно-виборна конференція обласного об'єднання церков ХВЄП Рівненської області, на якій був присутній Голова ВСЦ ХВЄП Мельник М. А., перший заступник Голови Союзу ХВЄП Прохор В. С., зав. канцелярією Союзу Нечипорук А. В., єпископ церков ХВС Рівненської області Мулярчук М. А. та 135 делегатів із церков Рівненської області. Після виступу хору церкви «Світанкова зоря» із звітною доповіддю виступив єпископ Мулярчук М. А., який розповів про життя і діяльність обласного об'єднання за останні 7 років. Після молитви виступили Голова Союзу Мельник М. А., регіональні пресвітери, пастор церкви «Світанкова зоря» Селецький А. Д. На конференції було оголошено про створення Рівненського міського об'єднання церков ХВЄП і була звершена молитва над Музичуком О. — старшим пресвітером об'єднання, Богданцем М. — секретарем і завідуючим відділами.

Після одноголосного прийняття складу комісії конференції продовжилася її робоча частина, що стосувалася обрання нового старшого пресвітера церков Рівненської області. Мельник М. А. повідомив про роботу комісії, яка працювала в підготовці вибору кандидатур на це служіння, зачитав характеристики на кандидатів: Антонюка В. Д., Бричку В. Д., Гринчука О. С., Свірчука М. М. Після цього кожен кандидат коротко розповів про своє життя і служіння. Голосування проходило таємно у два тури. За першим туром найбільше голосів набрали Антонюк В. Д. та Гринчук О. С. Конференція прийняла рішення про проведення другого туру. За його результатами найбільше голосів набрав Антонюк В. Д., і конференція прийняла пропозицію обрати його старшим пресвітером обласного об'єднання, а Гринчука О. С. — його заступником. Слово було надано Антонюку В. Д., який подякував за довіру і попросив підтримки у праці з боку братів. За них була звершена молитва. В кінці конференції із проповіддю виступив Мельник М. А., в якій звернув увагу на служіння пастора в Церкві.

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК (літературний редактор),
Оксана АНДРІЄНКО, Аня ЯНЮК (комп'ютерний набір),
Федір ЛЕБЕДЮК, Костянтин СЕМЕНЧУК (комп'ютерна верстка),
Євгенія ГОЛОВЕРСА, Мирослава НОВАКОВИЧ (коректори),
Віктор МОКІЙЧУК, Володимир СЕРГІЙЧУК (малюнки,
художнє оформлення).

Журнал віддруковано у друкарні видавництва «Світанкова зоря»
266010, м. Рівне, вул. Старицького, 50а

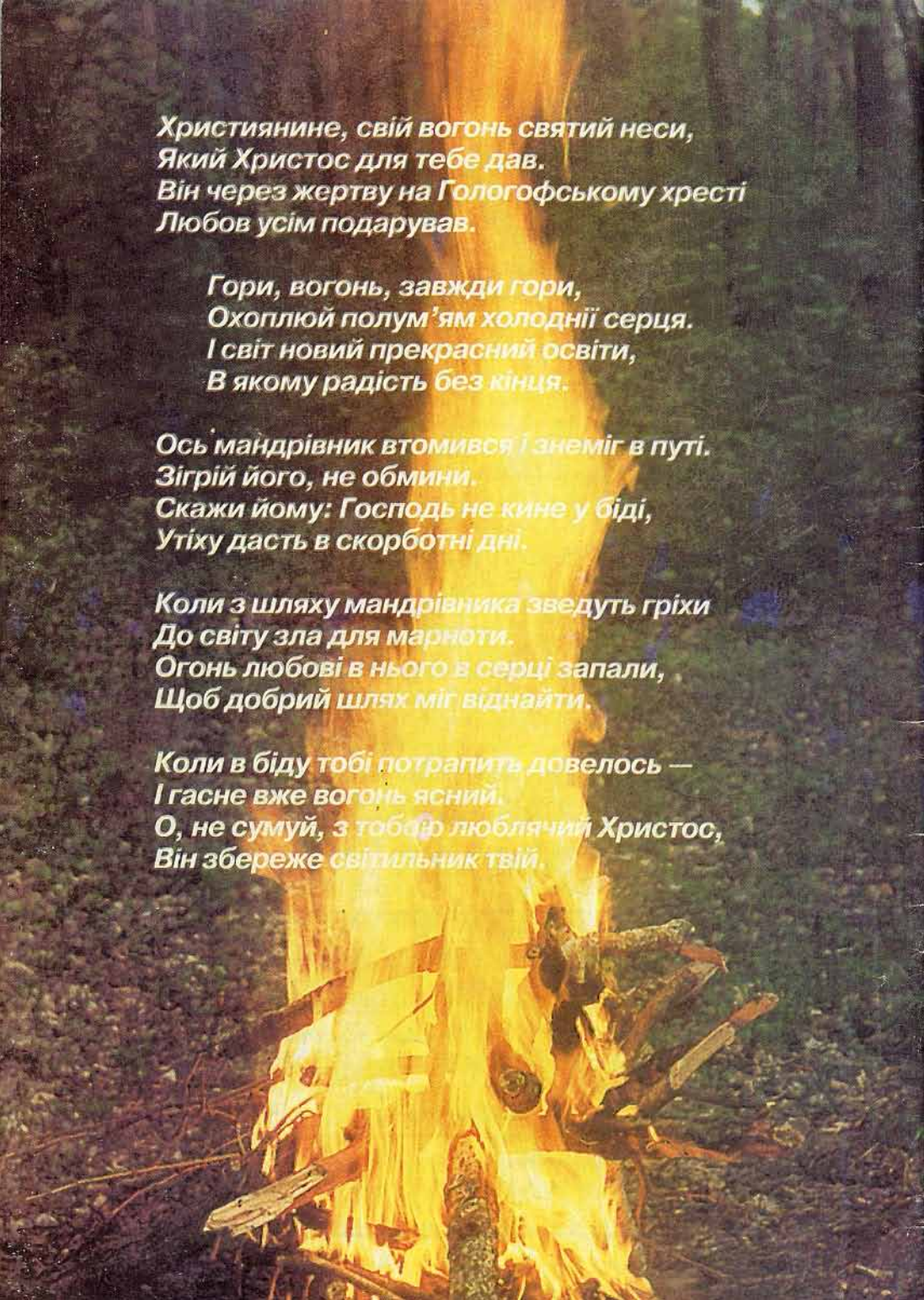
ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Ми дякуємо Богові за Його милість і допомогу у виданні журналу «Благовісник». Ми дякуємо також і Вам за Ваші молитви та пожертви, за листи і надіслані матеріали. Впевнені, що з ласки Божої наше спілкування буде продовжуватися і надалі.

Журнал «Благовісник» видається на Ваші добровільні пожертви. По можливості ми намагаємося надсилати його усім бажаючим. Звертаємося до Вас із проханням підтримувати нас матеріально, щоб наше видання могли отримувати ті, хто не має змоги оплатити його собівартість і пересилку: інваліди, засуджені, малозабезпечені.

Нехай Господь Вас рясно поблагословить, дасть сил і наснаги у служінні Йому.

Редакція

*Християнине, свій вогонь святий неси,
Який Христос для тебе дав.
Він через жертву на Гологофському хресті
Любов усім подарував.*

*Гори, вогонь, завжди гори,
Охоплюй полум'ям холоднії серця.
І світ новий прекрасний освіти,
В якому радість без кінця.*

*Ось мандрівник втомився і знеміг в путі.
Зігрій його, не обмини.
Скажи йому: Господь не кине у біді,
Утіху дасть в скорботні дні.*

*Коли з шляху мандрівника зведуть гріхи
До світу зла для марноти.
Огонь любові в нього в серці запали,
Щоб добрий шлях міг віднайти.*

*Коли в біді тобі потрапить довелось —
І гасне вже вогонь ясний.
О, не сумуй, з тобою люблячий Христос,
Він збереже світильник твій.*